

Andrzej Sapkowski

Zaklínač VII.

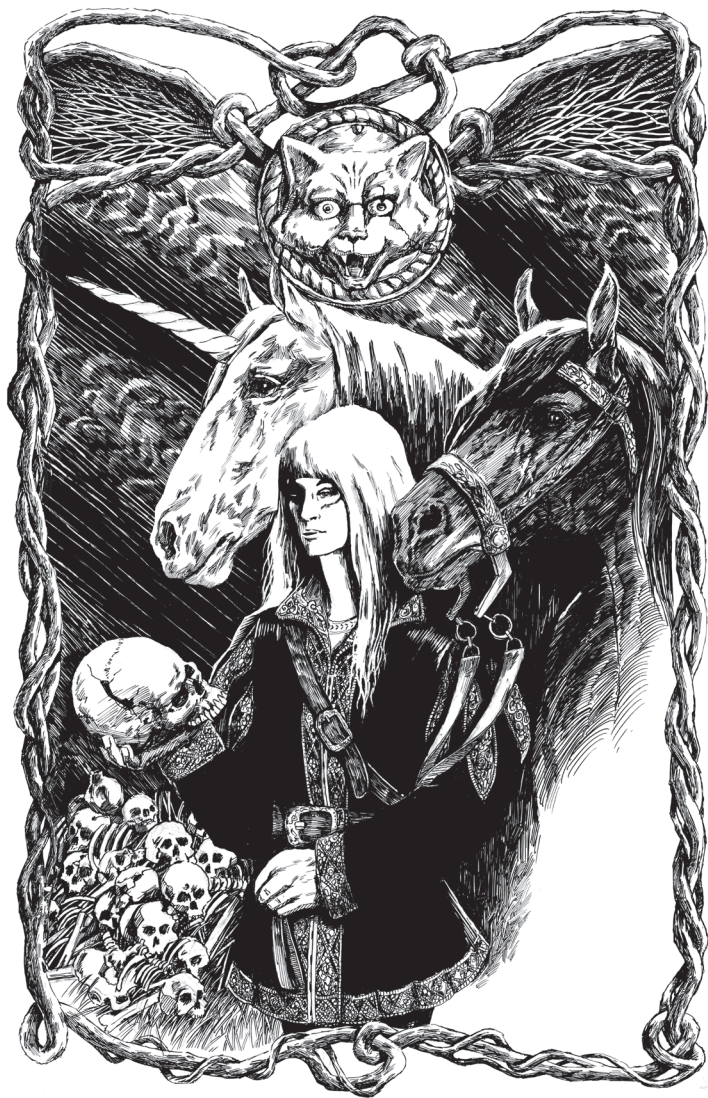

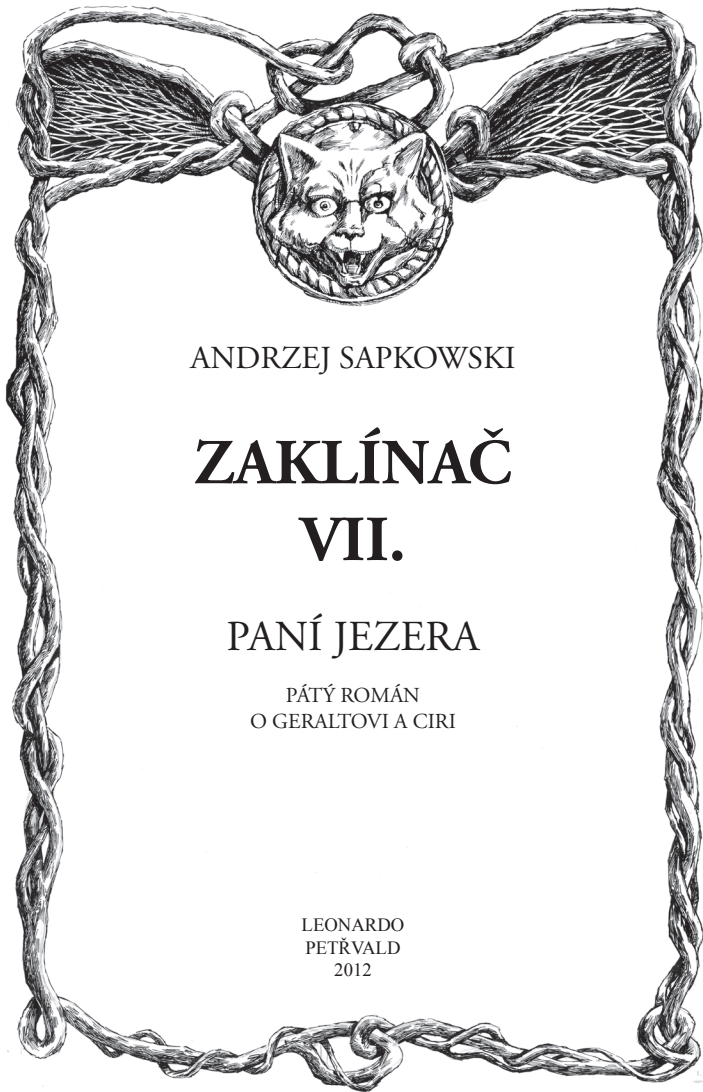
Paní jezera

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

**ZAKLÍNAČ
VII.**

PANÍ JEZERA

PÁTÝ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2012

Andrzej Sapkowski

PANI JEZIORA

Copyright © 1999 by Andrzej Sapkowski

Translation © 2000 by Stanislav Komárek

Cover Art © 2012 by Michal Ivan

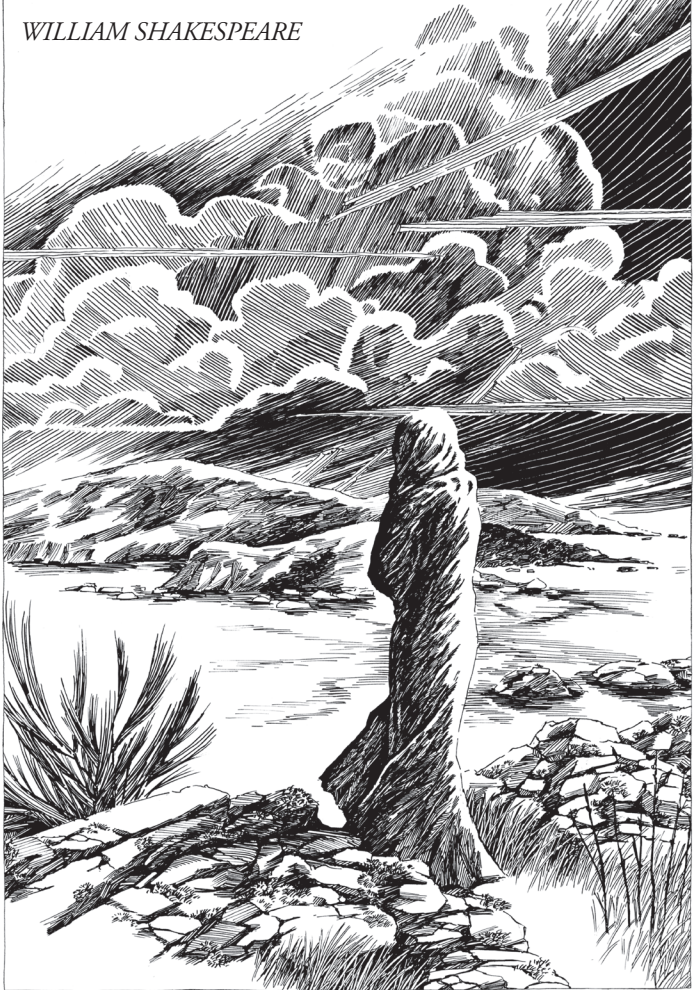
Illustrations © 2000 by Jana Komárková

For Czech Edition © 2012 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-047-0 (PDF)

*We are such stuff
Are dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep*

WILLIAM SHAKESPEARE

A tak jeli a jeli, až přijeli k jezeru. Bylo široké a jeho voda byla krásně čistá a vprostřed jezera uzřel Artuš paži, oděnou v bílý aksamit, držící v ruce překrásný meč.

„Hle, tam je ten meč, o němž jsem hovořil,“ ukázal Merlin. Vtom však spatřili dívku kráčející po jezeře.

„Kdo je ta dívka?“ zeptal se Artuš.

„To je Paní jezera,“ odvětil Merlin.

Sir Thomas Malory:
Le Morte Darthur

KAPITOLA PRVNÍ

Jezero bylo začarované. O tom nemohlo být pochyb.

Za prvé: leželo přímo v ústí zakleté doliny Cwm Pwcca, tajuplného údolí ustavičně zahaleného mlhou a proslulého kouzelnými vlastnostmi a jevy.

Za druhé: stačilo se podívat.

Vodní hladina byla sytě a nezkalitelně modrá jako leštěný safír a hladká jako zrcadlo. Zdálo se, že odrážející se v ní štitý masívu Y Wyddfa byly krásnější a skutečnější než ty,

jež se tyčily nad jezerem. Od vody vanul osvěžující chlad a důstojné ticho nerušilo nic, ani zašplouchání ryby, ani křik ptáka.

Ten pohled zapůsobil na rytíře hlubokým dojmem. Místo aby pokračoval v cestě po svahu hory, obrátil koně k jezeru. Jako kdyby jej magneticky přitahovalo kouzlo dřímající tam dole, na dně, v hloubi vod. Kůň obezřetně našlapoval mezi skalisky, dáváje nespokojeným supěním najevo, že rovněž on cítí magickou auru toho místa.

Na břehu rytíř sesedl. Uchopil hřebce za uzdu a vedl ho až tam, kde drobné vlnky zanikaly mezi barevnými oblázky.

Brnění zachřestilo, když poklekl. Vyplašil potěr, jako jehličky drobné a bystré rybičky. Nabral vodu do dlaní a pil. Opatrně a zvolna, protože ze studené vody tuhly rty a jazyk, bolely zuby.

Když si nabral podruhé, po hladině jezera k němu dolehl nějaký zvuk. Zvedl hlavu. Kůň zafrkal, jako kdyby chtěl potvrdit, že i on to slyšel.

Rytíř nastražil uši. Ne, to nebyl přelud. Slyšel zpěv. Zpívala žena. Anebo spíše dívka.

Jako všichni rytíři byl vychován písněmi bardů a rytířskými příběhy. V nich bylo dívčí zpívání nebo volání v devíti případech z deseti pouze vábničkou. Rytíř, jenž je následoval, zákonitě upadl do léčky. Nezřídka smrtelné.

Avšak zvědavost zvítězila. Rytíř měl všeho všudy teprve devatenáct let. Byl velmi odvážný a tuze nerozvážný. Proslul tím prvním, znám byl tím druhým.

Ujistil se, zda jde meč dobře ven z pochvy, nasedl na koně a rozjel se po pláži směrem, odkud přicházel zpěv. Nemusel jet daleko.

Na břehu ležely bludné balvany, tmavé, hlazené, jako hračky nějakého obra nedbale sem pohozené po skončené zábavě. Některé z nich ležely v hloubce a černaly se v průzračné vodě. Některé vyčnívaly nad hladinu jako hřbety spících leviathanů. Nejvíce jich však leželo na břehu, napříč

pláží k lesu. Zpola zapadlé do písku nechávaly prostor dohadům o své celkové velikosti.

Zpěv, jež rytíř slyšel, zněl právě zpoza těch balvanů.

Zpívající dívka zůstávala neviditelná. Seskočil na zem a vedl koně blíže. Držel zvíře za ohlávku a za nozdry, aby náhodou nezarážalo anebo nezafrkalo.

Dívčin oděv ležel na jednom z balvanů na mělčině, nahore přechýlen jako kamenný stůl. Nahá dívka stála po pás ve vodě a s cákáním se myla. Rytíř naslouchal jejímu zpěvu, leč slovům nerozuměl.

Nebylo divu.

Vsadel by vlastní hlavu, že koupající se dívka nebyla člověkem z masa a kostí. Svědčilo o tom štíhlé tělo, neobyčejná barva vlasů, hlas. Byl si jist, že kdyby se otočila, uviděl by veliké oči mandlového tvaru, a kdyby odhrnula popelavé vlasy z uší, spatřil by do špičky vybíhající ušní boltce. Byla to obyvatelka Faërie. Víla. Jedna z Tylwyth Têg. Jedna z bytostí, které Piktové a Irové zvou Daoine Sidhe a kterým Sasové říkají elfové.

Dívka se na chvíli odmlčela, ponořila se do vody, zafuněla, zapraskala a docela obyčejně zaklela. To rytíře nicméně nezmyšlilo. Víly, jak známo, dovedou klít lidskou řečí. Některé prý sprostěji než leccjaký pacholek. A zhusta bývá kletba úvodem k nějakému zlomyslnému kousku, které víly s oblibou provádějí smrtelníkům – například zvětšit někomu nos na velikost salátové okurky, anebo naopak zmenšit někomu jinému mužství na velikost hrášku.

Rytíře nelákala ani první, ani druhá možnost, a tak se pokusil nenápadně vytrahit. Prozradil ho kůň. Ne jeho vlastní hřbec, kterého držel za nozdry, takže byl tichý a klidný, nýbrž kůň patřící víle. Vraná klisna, které si mezi tmavými balvany ani nevšiml, hrábla kopytem do štěrku a zařehkala na uvítanou. Rytířův oř pohodil hlavou a zdvořile odpověděl, až se přes jezero vrátila ozvěna.

Víla vyskočila z vody a na letmý okamžik se rytíři ukázala

v celé své obnažené kráse. Vrhla se ke skalisku, na němž leželo její šatstvo. Avšak namísto toho, aby sebrala nějaký hadřík a alespoň skrovně se zahalila, popadla víla meč, se zasyčením jej tasila z pochvy a nadpodiv obratně s ním zatočila ve vzduchu. Vše trvalo jenom kratičkou chvíli, než si víla klekla nebo dřepla zpět do vody. Ponořila se až po nos a nad hladinou ponechala jen napjatou paži se zbraní.

Rytíř se vzpamatoval z ohromení, pustil uzdu a poklekl na koleno do vlhkého písku. Okamžitě pochopil, koho má před sebou.

„Bud' pozdravena, ó Paní jezera,“ vydechl a vztáhl ruce, „je to pro mne čest, nesmírná pocta... Tvůj meč přijímám.“

„Kdyby ses radši zvedl a otočil,“ vystrčila víla ústa nad vodu. „A přestal okounět. A nechal mě obléknout.“

Poslechl.

Slyšel, jak se šploucháním vychází z vody, jak šustí oblečením a polohlasně láteří, navlékajíc je na mokrou kůži. Zatím si prohlížel její kobyliku s černě se lesknoucí srstí, očividně ušlechtilé krve a rychlou jako vítr. Byl to bezpochyby čarovný kůň, jistě obyvatel Faërie stejně jako jeho paní.

„Už se můžeš otočit.“

„Paní jezera...“

„A představit.“

„Jsem Galahad z Caer Benic, rytíř krále Artuše, pána hradu Camelotu, vládce Letního království, jakož i Dumnonie, Dyfneintu, Powysu, Dyfedu...“

„A co Temerie?“ přerušila ho. „Redanie, Rivie, Aedirn? Nilfgaard? Říkají ti něco ty názvy?“

„Ne, jaktěživ jsem je neslyšel.“

Pokrčila rameny. Kromě meče držela v ruce ještě boty a košili, vypranou a vyždímanou.

„To jsem si mohla myslet. A jaký je dneska den?“

„Dnes bude,“ odvětil překvapeně, „druhý úplněk po Beltine... Paní...“

„Ciri,“ doplnila bezděčně a zahýbala rameny, aby lépe

uložila oděv na usychající pokožce. Mluvila se zvláštním přízvukem. Oči měla zelené, ohromné...

Shrnula mokré vlasy dozadu a rytíř mimoděk vydechl. Ne proto, že její ucho bylo docela obyčejné, lidské, ale proto, že na její tváři spatřil ošklivý šrám. Někdo ji poranil. Ale cožpak je možno zranit vílu?

Neunikl jí jeho úžas, přimhouřila oči, svráстила brvy.

„Jizva, no,“ řekla se svým nenapodobitelným přízvukem. „Proč ses tak vylekal? Je to tak neobvyklá věc pro rytíře? Anebo tak ohyzdná?“

Zvolna, oběma rukama sňal kroužkovou kápi a prsty si pročísl vlasy.

„Pro rytíře není jizva vsutku ničím neobyčejným,“ odvětil s mladickou pýchou, když odhalil vlastní, sotva zahojené zranění táhnoucí se od skráně na sanici. „A hzdí pouze šrámy na cti. Jsem Galahad, syn Lancelota z Jezera a Elaine, dcery krále Pellea, vladaře na Caer Benic. Zde tuto ránu mi zasadil Breunis Nelítostný, podlý únosce panen, než jsem jej porazil v čestném boji. Vpravdě jsem připraven převzít z tvých rukou meč, ó Paní jezera...“

„Cože?“

„Meč. Vezmu si ho.“

„Je můj. Nikdo se ho nesmí ani dotknout.“

„Ale...“

„Ale co?“

„Paní jezera vždycky... Vypluje z jezerních vod a daruje šlechtnému rytíři meč. Tak jsem to slyšel.“

Nějaký čas mlčela.

„Rozumím,“ řekla nakonec. „Inu, jiný kraj, jiný mrav. Lituji, Galahade, ale tentokrát jsi nepotkal paní, o které jsi slyšel. Já nic nerozdávám. A nic si nenechám vzít. Aby bylo jasno.“

„Vždyť přece,“ troufl si namítnout, „přicházíš z Faërie, paní. Mám pravdu?“

„Přicházím,“ odpověděla po chvíli, během níž její zelené

oči jako by bloudily hlubinami času a prostoru. „Přicházím z Rivie, z města stejného jména. Z jezera Loc Eskalott. Připlula jsem lodí. Byla mlha. Neviděla jsem břehy. Slyšela jsem jen ržání Kelpie... Mojí kobylky, která běžela za mnou.“

Rozprostřela mokrou košili na balvanu. Rytíř opět vydechl. Košile byla vypraná, ale nepřilíš důkladně. Zůstaly na ní skvrny od krve.

„Přinesl mne sem říční proud,“ pokračovala dívka, nevinně anebo předstírajíc, že nevidí, čeho si všiml. „Proud řeky, kouzlo jednorozce... Jak se jmenuje tohle jezero?“

„Nevím,“ přiznal. „V Gwyneddu je mnoho jezer...“

„V Gwyneddu?“

„Ovšem. Tamty hory jsou Y Wyddfa. Necháš-li je po levici a vydáš-li se přes lesy, za dva dny dorazíš k Dinas Dinlleu a poté k Caer Dathal. Řeka... Nejbližší řeka je...“

„To není důležité, kde je nejbližší řeka. Nemáš náhodou něco k snědku, Galahade? Umírám hlady.“

Co na mě tak civíš? Bojíš se, že zmizím? Že ufrknou do nebes i s tvým krajícem a klobásou? Neměj obavy. V mém světě jsem se dost navyváděla a zamíchala osudy, a tak bych se tam neměla nějakou dobu ukazovat. Zatím zůstanu ve tvém. Ve světě, kde jsem v noci na nebi marně hledala Draka anebo Sedm koz. Kde je právě druhý úplněk po Belleteynu. A kde se Belleteynu říká Beltine. Ptala jsem se, co na mě tak civíš?“

„Nevěděl jsem, že víly jedí.“

„Víly, elfky, čarodějky. Všechny jedí. Pijí. A tak dále.“

„Jak to myslíš?“

„Na tom nezáleží.“

Čím déle si ji prohlížel, tím více ztrácela kouzelnou auru a stávala se lidštější a obyčejnější – takřka všední. Věděl ale, že taková není, nemůže být. Obyčejné, všední děvče by nepotkal samotné na úpatí Y Wyddfa, na okraji Cwm Pwcca, kterak se koupe nahé v horském plese a pere v něm zakrvácenou košili. Ať už ta dívka vypadala jakkoliv,

nemohla být pozemskou bytostí. Přesto si však již klidně a bez nábožné úcty prohlížel její popelavé vlasy, ve kterých nyní, když usychaly, s údivem rozeznával pramínky stříbřitých šedin. Její štíhlé ruce, drobný nos a bledé rty, její mužský oděv zvláštního střihu z hustě tkané, a přesto velmi jemné látky. Její meč, sice neobvyklé konstrukce a ornamentu, ale v žádném případě nevypadající, že by byl nošen jen jako ozdoba. A její bosé nohy olepené pískem.

„Pro pořádek,“ promluvila, otírajíc si chodidlo o lýtko. „Nejsem víla ani elfka. A čarodějka jsem, po pravdě řečeno, dost zvláštní... Hm, spíše vůbec nejsem.“

„To mě opravdu mrzí.“

„Co tě na tom mrzí?“

„Povídá se...“ začervenal se a zajíkl. „Povídá se, že když víla potká osamělého mládence, odvede jej s sebou do Elflandu a tam... Pod lískovým keřem, na koberci z mechu... Spolu...“

„Chápu,“ pohlédla na něj rychle a ukousla si pořádný kus uzené klobásy.

„Co se týče země elfů,“ pokračovala, když sousto rozkoušala a polkla, „tedy před nějakým časem jsem odtamtud utekla a vrátit se tam nehodlám. A ohledně společných hrátek na koberci z mechu... Ujišťuji tě, Galahade, že jsi tentokrát skutečně nepotkal tu pravou. Přesto ti pěkně děkuji za projevený zájem.“

„Paní! Nechtěl jsem tě urazit...“

„Neomlouvej se.“

„To proto,“ vysoukal ze sebe, „že jsi čarovně krásná.“

„Ještě jednou děkuji. Ale ani tak z toho nic nebude.“

Mlčeli. Bylo teplo. Slunce příjemně prohřálo kameny. Lehký vánek zčeřil jezerní hladinu.

„Co znamená,“ ozval se náhle Galahad podivně vzrušeným hlasem. „Co znamená kopí s krvavým hrotem? Co znamená Chromý král a proč trpí? Co znamená bílá panna nesoucí nádobu – svatý grál...“

„A jinak se cítíš zdrav?“ přerušila ho.

„Jenom se ptám.“

„Nerozumím tvým otázkám. Je to snad heslo? Smluvené znamení, podle kterého se poznávají zasvěcenci? Vysvětlíš mi to?“

„To asi nedokážu.“

„Tak proč ses ptal?“

„Protože...“ ošíval se. „Zkrátka... Jeden z našich se nezeptal, když měl příležitost. Buď nenašel slova, anebo se styděl... Prostě se nezeptal a kvůli tomu vznikla spousta potíží. Tak se teď ptáme pokaždé. Pro všechny případy.“

*

„Jsou v tomhle světě mágové? Takoví, co čarují, víš? Čarodějové. Vědoucí.“

„Třebas Merlin. Anebo Morgana. Ale Morgana je zlá.“

„A Merlin?“

„Tak napůl.“

„Víš, kde ho najdu?“

„Jakpak ne. Na Camelotu. U dvora krále Artuše. Mám tam namířeno.“

„Je to daleko?“

„Odtud do Powysu k řece Hafren. Pak po proudu řeky a směrem na Glevum. Odtamtud je už blízko na planiny Letního království. Všeho všudy asi deset dní jízdy.“

„Daleko.“

„Lze si zkrátit cestu,“ zajíkl se. „Údolím Cwm Pwcca. Jenže to je nebezpečné, zakleté místo. Žijí tam Y Dynan Bach Têg, zlopověstní skřeti.“

„Nač nosíš meč, rytíři? Na parádu?“

„Cožpak meč zmůže něco proti kouzlům?“

„Zmůže, zmůže, o tom nepochybuji. Jsem zaklínačka. Slyšels někdy o zaklínačích? Jasně že ne. Tvých skřetů se nelekám. Mám mezi trpaslíky hodně známých.“

Jak jinak, pomyslel si.

*

„Paní jezera?“

„Jmenuji se Ciri. Neříkej mi pořád Paní jezera. Není mi to milé, vyvolává to špatné vzpomínky. Tak mne oslovovali oni, v zemi... Jak jsi nazval ten kraj?“

„Faërie. Druidi říkají Annwn. A Sasové Elfland.“

„Elfland...“ přetáhla si přes ramena károvaný piktský pléd, který jí půjčil. „Byla jsem tam, víš? Vešla jsem do Věže vlašťovky a ocitla se mezi elfy. Právě oni mne vždycky titulovali Paní jezera. Zpočátku se mi to docela líbilo, lichotilo mi to. Dokud jsem nepochopila, že v jejich říši nejsem žádnou paní, nýbrž vězeňkyní.“

„Tam sis poskvřnila košili krví?“ neudržel zvědavost.

Dlouho mlčela.

„Ne,“ odpověděla nakonec a hlas, jak se mu zezdalo, se jí lehce zachvěl. „Tam ne. Máš bystré oči. Inu, před pravdou neuniknu, hlavu do písku neschovám... Ano, Galahade, poslední dobou jsem se mnohokrát poskvřnila krví. Krví nepřátel, které jsem zabíjela. A krví přátel, které jsem se pokoušela zachraňovat... A kteří umírali v mém náručí... Proč se tak díváš?“

„Nevím, jsi-li bohyně anebo smrtelná žena. Bytost nadpřirozená anebo zrozená na zemi...“

„K věci, buď tak laskav.“

„Chtěl bych,“ zazářily rytíři oči, „slyšet tvůj příběh. Chceš mi ho povyprávět, ó paní?“

„Je dlouhý.“

„Máme dost času.“

„A nekončí moc šťastně.“

„Nevěřím.“

„Proč?“

„Při koupeli sis zpívala.“

„Jsi všímavý,“ odvrátila hlavu a skousla rty, až se její tvář na okamžik stáhla a zošklivěla. „Všímavý, ale hrozně naivní.“

„Pověz mi o sobě. Prosím.“

„Dobrá, když chceš,“ povzdechla si. „Povím.“

Uvelebila se pohodlněji. I on se pohodlněji posadil. Jejich koně se procházeli okolo kraje lesa a ukusovali trávu.

„Od počátku,“ požádal Galahad. „Od samého počátku...“

„Stále více mi připadá,“ začala, ovíjejíc se plédem, „že můj příběh vlastně žádný počátek nemá. Nejsem si ani jista, zda už skončil. Nevím, jak to vysvětlit, ale hrozně se pomíchala minulost s budoucností. Jeden elf mi vysvětlil, že je to jako s hadem, který se zakousl do vlastního ocasu. Ten had se prý jmenuje Uroboros a to, že hryže vlastní ocas, znamená, že kruh se uzavřel. V každém úseku času se skrývá minulost, přítomnost a budoucnost. V každé chvíli času se skrývá věčnost. Rozumíš tomu?“

„Ne.“

„Nevadí.“

Vpravdě pravím vám: kdo snům věří, loví vítr a lapá stíny. Klame se svůdným obrazem, křivým zrcadlem, které lže anebo překrucuje pravdu jako falešná ženština. Hlupák je ten, kdož snovým přeludům dává za pravdu, a kráčí tak stezkou klamu.

Leč ani ten, kdož sny lehce váží a nižádnou víru v ně nevkládá, rozumně nečiní. Kdyby sny vskutku sebemenší význam a smysl neměly, proč by nám bohové při našem stvoření dali schopnost snění?

Z moudrostí proroka Lebedy, 34; 1

*All we see or seem
Is but a dream within a dream*

Edgar Allan Poe

KAPITOLA DRUHÁ

Větrík zčeřil hladinu jezera a rozehnal řídnoucí pásy ranní mlhy, která se na ní až dosud držela. Závěsy v pomalém

rytmu skřípaly, z pravidelně se zvedajících listů vesel padaly spršky lesklých krůpějí.

Condwiramurs svěřila ruku přes okraj pramice. Pluli tak zvolna, že svou dlaní ani nemusela překonávat odpor vody.

„Ach, jaká rychlost,“ podotkla a vložila do svého hlasu tolik uštěpačnosti, kolik jen dokázala. „Doslova letíme po vlnách. Až se točí hlava.“

Veslař, nevysoký, spory a nemluvný mužský cosi nezřetelně a popuzeně zavrčel, ale ani nezvedl hlavu zarostlou šedivým a kučeravým, takřka beránčím rounem. Adeptka už měla po krk mumlání, chrchlání a mručení, kterými ten neotesanec odbýval její otázky už od chvíle, kdy usedla do jeho pramice.

„Opatrně,“ utrousila, s obtížemi zachovávajíc klid. „Z tak prudkého veslování by ses mohl schvátit.“

Tentokrát chlap zvedl tvář, opálenou a ošlehanou větrem dohněda jako vydělaná kůže. Zasupěl, zamručel a pohybem šedými štětinami zarostlé brady ukázal na dřevěný naviják na zádi a mírně napjatou šňůru mizící pod hladinou. Zjevně přesvědčen, že jeho vysvětlení je dostatečně vyčerpávající, pokračoval ve veslování. Ve stejném rytmu jako předtím. Vesla nahoru. Přestávka. Vesla na půl listu do vody. Dlouhá přestávka. Pomalý pohyb. Ještě delší přestávka.

„Aha,“ promluvila Condwiramurs, dívajíc se do nebe. „Je mi to jasné. Důležitá je třpytka za lodí. Ta se musí pohybovat náležitou rychlostí a v náležité hloubce. Důležitý je rybolov. Na ničem jiném nezáleží.“

To bylo tak samozřejmé, že se křupan ani neobtěžoval zamručet.

„Koho zajímá,“ pokračovala Condwiramurs v samomluvě, „že jsem cestovala celou noc? Že mám hlad? Že mě zadek bolí a svědí z tvrdé a mokré lavičky? Že se mi chce čurat? Ne, rybaření je důležitější. I když je úplně nesmyslné. Nic nezabere na třpytku na dvacetisáhové hloubce uprostřed jezera.“

Chlap zvedl hlavu, zle se na ni podíval a zavrčel velmi, ale velmi podrážděně. Condwiramurs blýskla zoubky v potouchlém úsměvu. Křupan sice dále vesloval pomalu, ale povedlo se jí ho pěkně naštvat.

Bezstarostně se rozložila na lavičce a přehodila nohu přes nohu. Tak, aby v rozparku sukně bylo vidět co nejvíce.

Křupan zachrchlal a předstíraje, že nespouští zrak z navijáku, sevřel uzlovité prsty na veslech. Tempo veslování, to se ví, nezvýšil. Adeptka odevzdaně vzdychla a zahleděla se na oblohu.

Závěsy skřípaly, kapky padaly ze zvedaných vesel.

V rozplývajícím se oparu se ukázal obrys ostrůvku. A nad ním se tyčící silueta věže. Ačkoliv byl veslař obrácen zády a neohlížel se, nějakým způsobem poznal, že jsou téměř na místě. Beze spěchu položil vesla na okraj pramice, vstal a začal navíjet šňůru. Condwiramurs, stále nohu přes nohu, si hvízдалa a sledovala oblohu.

Chlap se pozvolna dostal až ke konci rybářské šňůry a začal si prohlížet třpytku – lesklou mosaznou lžičku vyba-venou trojháčkem s ocáskem z obarvené vlny.

„Jejda, nic se nechytilo,“ konstatovala sladce Condwiramurs. „Jaká smůla. Proč takový nezdar? Snad jsme nepluli příliš rychle?“

Neúspěšný rybář ji počastoval pohledem, který vyjadřoval spoustu nepěkných věcí. Posadil se, zachrchlal, plivl do vody, popadl těžkými tlapami vesla a ohnul záda. Vesla šplouchla, zapraštěla v závěsech, pramice vystřelila vpřed jako šíp, voda vzkypěla pod přídí a zakroužila ve vírech za zádí. Vzdálenost ke břehu, asi čtvrt dostřelu z kuše, překonali v čase kratším než dvě zachrchlání. Plavidlo najelo plochým dnem na štěrk s takovým nárazem, až Condwiramurs spadla z lavičky.

Chlap zamručel, zachrchlal a odplivl si. Adeptka pochopila, že přeloženo do lidské řeči to znamená: „Pakuj se z mojí lodi, protivná vědmo!“ Pochopila rovněž, že se tady nenajde

nikdo, kdo by ji přenesl na rukou na břeh. Vyzula si tedy střevíčky, provokativně vysoko si vykasala sukni a vystoupila. Polkla nadávku, když se jí do chodidel bolestivě zařízly ostré okraje škeblí.

„Děkuji,“ procedila skrze zaťaté zuby, „za hezkou projížďku.“

Nečekajíc na další zachrchlání, vykročila bez ohlednutí bosa ke kamennému schodišti. Všechna únava zmizela, zahrnána stoupajícím vzrušením. Byla přece na ostrůvku Inis Witre uprostřed jezera Loc Blest. Ocitla se na legendárním místě, kam se dostalo jen nemnoho vyvolených.

Po mlze již nezbylo ani památky, z oblohy svítilo červené slunce. Nad vodou kroužili a křičeli rackové, okolo cimbuří věže poletovaly jířičky.

Na konci schodiště vedoucího z břehu na terasu, opřená o sochu příkrčené, rozšklebené chiméry, stála Nimue.

Paní jezera.

*

Byla malá a drobná, ne vyšší než pět stop. Condwiramurs zaslechla něco o tom, že v dětství jí říkali Lokýtek, a nyní poznala, že to byla přílehavá přezdívka. Ovšem bylo jí jasné, že dobře půl století si malou čarodějkou takto nikdo nedovolil nazvat.

„Jsem Condwiramurs Tilly,“ představila se s úklonou a upadla do rozpaků, když si uvědomila, že stále drží v ruce střevíce. „Jsem šťastná, že jsi mne pozvala na svůj ostrov, Paní jezera.“

„Nimue,“ opravila ji nenuceně malá čarodějka. „Nimue, nic víc. Odpusťme si tituly a přídomky, slečno Tilly.“

„V tom případě jsem Condwiramurs. Condwiramurs, nic víc.“

„Tedy pojď dále, Condwiramurs. Promluvíme si u snídaně. Hádám, že ti cestou vyhládl.“

1857. - 1858. - 1859.

„To nepopřu.“

*

Ke snídani byl žitný chléb, tvarohová pomazánka s pažitkou, vajíčka a mléko. Obsluhovaly je dvě mladičké, tiché a škrobem na prádlo vonící služky. Při jídle na sobě Condwiramurs cítila zkoumavý pohled malé čarodějky.

„Tato věž,“ vysvětlovala Nimue, sledujíc každý pohyb své návštěvnice, každé její sousto, „má šest pater, z toho jedno podzemní. Tvůj pokoj je ve druhém nadzemním podlaží, najdeš tam všechno potřebné pohodlí. V přízemí, jak vidíš, je hospodářská část a ubytovací prostory pro služebnictvo. Ve sklepení je laboratoř, v prvním a třetím patře knihovna a galerie. Do všech zmíněných pater máš volný přístup a smíš užívat všeho vybavení, které se na nich nachází, dle vlastní úvahy a potřeby.“

„Rozumím. Děkuji.“

„Já obývám dvě nejvyšší poschodí, je tam rovněž má osobní pracovna. V těch prostorách si přeji absolutní soukromí. Abychom se v budoucnu vyhnuli možnému nedorozumění, upozorňuji, že v tomto ohledu jsem značně citlivá.“

„Budu to respektovat.“

Nimue otočila hlavu k oknu, kterým viděli nevrlého pana rybáře, který již odnesl zavazadla své cestující a nyní nakládal na pramici udice, navijáky, podběráky, čereny a další rybářskou výbavu.

„Jsem trochu staromódní,“ pokračovala, „ale na používání některých věcí uplatňuji výlučná práva. Například kartáčku na zuby, soukromých komnat, knihovny, toalety... A krále Rybáře. Nepokoušej se, prosím, používat krále Rybáře.“

Condwiramurs se málem zadusila hltém mléka. Nimue se tvářila neproniknutelně.

„A pokud...“ navázala dříve, než dívka získala řeč. „Pokud by snad on projevil zájem použít tebe, odmítmi.“

Dívka konečně polkla a překotně kývala hlavou. Zdržela se jakéhokoli komentáře, třebaže měla na jazyku britkou repliku, že venkovští rybáři nejsou její typ, zvláště když mají šedivou hlavu a projevují se jako nerudní hulváti.

„Tááák,“ protáhla Nimue. „Úvod bychom měli za sebou. Přejdeme ke konkrétním věcem. Nezajímá tě, z jakého důvodu jsem ze všech možných kandidátek dala přednost tobě?“

Pokud se Condwiramurs vůbec zamyslela nad odpovědí, pak jen proto, aby nezněla přehnaně vychloubačně. Ihned však došla k názoru, že Nimue bezchybně odhalí jakoukoli falešnou skromnost.

„Jsem nejlepší snílka na Akademii,“ odvětila klidně a věcně. „Ve třetím ročníku jsem měla druhé nejlepší hodnocení v oneiromancii.“

„Mohla jsem přijmout tu, která se umístila jako první,“ poznamenala Nimue s krutou upřímností. „Mimochodem, právě tu premiantku mi doporučovali. Dokonce dost naléhavě, neboť prý se jedná o dcerku někoho důležitého. A pokud jde o snění, milá Condwiramurs, snad ti nemusím připomínat, že oneiroskopie je poněkud vrtkavý dar. I tu nejlepší snílku může postihnout nečekané fiasko.“

Condwiramurs se opět zdržela řízné odpovědi, že její nezdary se dají spočítat na prstech jedné ruky. Konec konců rozmlouvala s Mistryní. Je třeba znáti míru a ve věcech velkých i malých vždy jí dbáti, jak s oblibou říkával jeden starý, erudovaný profesor na Akademii.

Nimue lehkým kývnutím pochválila její mlčení.

„Podrobně jsem se na tebe informovala,“ řekla. „Vím, že nemusíš své snění stimulovat povzbuzujícími prostředky. To mne potěšilo, poněvadž narkotika netoleruji.“

„Sním bez drog,“ potvrdila s hrdostí Codwiramurs. „Na dobrou oneiroskopii mi stačí mít háček.“

„Jak?“

„No, háček,“ odkašlala si adeptka. „Tak říkám předmětu

nějak spojenému s tím, o kom mám snít. Nějaké osobní věci. Anebo obrazu...“

„Obrazu?“

„Mhm. Na obrazy sním velmi dobře.“

„Ach,“ usmála se Nimue. „Pomohou-li ti obrazy, máme o starost méně. Jestli ses už nasnídala, můžeme jít, nejlepší snílko a druhá nejlepší oneiromantko z Akademie. Bude potřeba, abych ti co nejdříve objasnila poslední důvod, proč jsem si tě vybrala za asistentku.“

Z kamenných stěn se linul chlad, který nezadrželo ani tmavé dřevěné táflování. Kamenné schody studily i skrze podešve střevíčků.

„Za těmi dveřmi dole,“ ukázala Nimue, „je laboratoř. Už jsem ti řekla, že v ní můžeš experimentovat dle vlastního uvážení. Zachovávej nicméně opatrnost. Zvláště při pokusech naučit koště nosit vodu.“

Condwiramurs se zdvořile zahihňala, i když to byl fousatý vtíp. Snad všichni profesori při svých přednáškách žertovali o pověstných lapáliích pověstného čarodějova učně.

Schodiště se vinulo vzhůru jako mořský had a zdálo se, že nemá konce. Jeho stupně byly vysoké a strmé. Než dorazily na místo, mladá adeptka byla udýchaná a zpocená, avšak na Nimue se žádná námaha neprojevila.

„Tady, prosím,“ otevřela dubové dveře. „Pozor na práh.“

Condwiramurs vstoupila a vydechla.

V komnatě se nacházela galerie. Stěny měla od stropu k podlaze ověšeny obrazy. Byly tu staré, popraskané, loupající se oleje, zažloutlé rytiny a dřevořezy, vybledlé akvarely. Visela zde též novější díla: tempery a kvaše živých barev, půltónové plochy akvatint, kontrastní mezzotinty, černobílé i barevné litografie.

Nimue se zastavila před obrazem visícím nejbližší dveří, na kterém byl houf lidí shromážděných pod ohromným košatým stromem. Podívala se na plátno, pak na dívku, a její pohled byl dostatečně výmluvný.

„Trubadúr Marigold,“ ihned se zorientovala Condwiramurs a nenechala malou čarodějkou čekat, „zpívá své balady pod dubem Bleobherisem.“

Nimue se usmála a přikývla. Učinila krok a stanula před následujícím obrazem. Akvarel. Symbolismus. Dvě ženské siluety na vrcholu pahorku. Nad nimi krouží rackové, pod nimi stoupá do svahu zástup stínů.

„Ciri a Triss Ranuncul. Prorocká vize na Kaer Morhen.“

Úsměv, přikývnutí, krok, další obraz. Jezdec na cválajícím koni, špalír olší, které po něm natahují pařáty větví. Condwiramurs se zachvěla.

„Ciri... Hmm... Zřejmě její noční jízda z Gors Velenu na farmu půlčíka Hofmaiera.“

Další obraz. Zašlý olej. Bitevní výjev.

„Geralt a Cahir brání most přes Jarugu.“

Potom stále rychleji.

„Yennefer a Ciri, jejich první setkání ve svatyni Melitelé. Marigold a dryáda Eithné v Brokilonu. Geraltova družina ve vánici v průsmyku Malheur...“

„Skvěle, výborně,“ přerušila ji pochvalou Nimue. „Bezchybná znalost legendy. Nyní znáš druhý důvod, proč ses ke mně dostala ty, a ne někdo jiný.“

*

Nad ebenovým stolkem, k němuž se posadily, viselo rozměrné plátno představující podle všeho bitvu u Brenny, nějakou klíčovou událost boje čili něčí kýčovitě hrdinskou smrt. Obraz byl nesporně dílem Nicola Certosy, což bylo možno určit podle exprese, perfekcionista detailů a pro umělce charakteristické hry světla.

„Samozřejmě že znám pověst o zaklínači a zaklínačce,“ souhlasila Condwiramurs. „Troufám si říci, že do nejmenších podrobností. Jako dítě jsem tu historii doslova milovala,

poslouchala vyprávění, mnohokrát jsem ji četla. A snila o tom, že budu jako Yennefer. Ale upřímně – i když to byla láska na první pohled, hluboká a vášnivá... Tak nebyla věčná.“

Nimue zvedla obočí.

„Zprvu jsem poznávala legendu v oblíbených zkrácených a změkčených úpravách pro mládež. Později jsem si přirozeně přečetla i pár tak zvaných plných verzí, někdy až nadbytečně zevrubných. Tehdy zanícení ustoupilo chladné úvaze a vášnivé vzplanutí se změnilo v něco jako sňatek z rozumu. Víš, jak to myslím?“

Nimue sotva postřehnutelným přikývnutím potvrdila, že ví.

„Chci tím říci, že dávám přednost příběhům, které si zachovaly více mytičnosti, které nesměšují báji se skutečností a nepokoušejí se integrovat prostou a přímočarou moralitu pohádky s amorální historickou pravdou. Preferuji legendy, do kterých nic nepřipisují různí encyklopedisté, historici a archeologové. Mám ráda příběhy, v nichž se princ vyšplhá na vrchol Skleněné hory, polibkem probudí zakletou princeznu a žijí spolu dlouho a šťastně. Tak a ne jinak má končit správná pohádka... Z čího štětce je ten portrét Ciri? Ten na stojanu?“

„Žádný autentický portrét Ciri neexistuje,“ odvětila suše malá čarodějka. „Ani tady, ani nikde jinde na světě. Nezachovala se jediná podobizna, ba ani miniatura od někoho, kdo ji mohl vidět, znát nebo aspoň pamatovat. Na tom obrázku je Pavetta, její matka. Namaloval ji trpaslík Ruiz Dorrit, dvorní malíř cintránských panovníků. Je doloženo, že Dorrit portrétoval i Ciri, když jí bylo deset let, avšak obraz *Infantka s chrtem* se nedochoval. Vraťme se ale k legendě a tvému vztahu k ní. A k tomu, jak mají podle tvého názoru legendy končit.“

„Mají končit dobře,“ trvala na svém dívka. „Dobro musí zvítězit, zlo musí být příkladně potrestáno, láska má spojit

milence na celý život. A nikdo z kladných hrdinů nesmí, u všech hromů, zemřít! Jenže pověst o Ciri? Jak končí?“

„No právě. Jak?“

Condwiramurs zaváhala a ztratila řeč. Nečekala takovou otázku. Věťřila v ní zkoušku, chyták, past. Mlčela, aby se nedala nachytat.

Jak končí pověst o Ciri? To přece každý ví.

Obrátila zrak na akvarel v temných barvách, zobrazující neforemnou, v oparu nad jezerem mizící bárku a na ní stojící ženu, viditelnou již pouze jako siluetu.

Tak končí ta legenda. Přesně tak.

Nimue četla její myšlenky.

„To není jisté, Condwiramurs. To zdaleka není jisté.“

*

„Legendu,“ začala Nimue, „jsem poprvé slyšela z úst toula-
vého bajkáře. Byla jsem vesnické dítě, čtvrtá dcera chudého
chalupníka. Nejhezčí vzpomínky z dětství mám na dny, kdy
do naší vsi zavítal děd Pohvizd, potulný hudec a vypravěč.
Mohla jsem na pár chvil zapomenout na práci a v duchu
žasnout nad pohádkovými divy, rozletět se do širého svě-
ta... Vzdálenějšího a úžasnějšího dokonce více než jarmark
v městečku vzdáleném od nás devět mil.

Bylo mi tehdy asi šest sedm roků. Mojí nejstarší sestře
bylo čtrnáct a už se začala hrbit z věčné dřiny. Ženský úděl.
Připravovali nás na něj od malička. Hrbit se! Neustále se
hrbit, ohýbat hřbet! Nad prací, nad dětmi, pod tíhou bří-
cha, které ženě chlap udělal, sotva se zmátořila z posledního
porodu.

Ty dědovy báchorky způsobily, že jsem začala toužit po
něčem jiném, než byla úroda, muž a děcka, snít o budouc-
nosti, kde mne nečekala shrbená záda a úmorná dřina.

První knížka, kterou jsem si na trhu koupila za výdě-
lek z prodeje lesních plodů, byla pověst o Ciri. Stála pár

krejcarů a byla to, jak jsi to trefně nazvala, upravená a změkčená verze pro mládež. Pro mne jako dělaná, vždyť jsem sotva znala písmena. Ale už tehdy jsem věděla, co chci. Chtěla jsem být taková, jako Filippa Eilhart, jako Sheala de Tancarville, jako Assire var Anahid...“

Obě se zadívaly na kvaš, představující stůl v šerosvitu hradní síně a kolem něj sedící ženy. Legendární ženy.

„Na Akademii,“ navázala Nimue, „kam jsem se mimochodem dostala až na druhý pokus, jsem se legendou zabývala pouze z aspektu Velké lóže při přednáškách z dějin magie. Na četbu pro radost mi zpočátku nezbyval čas, musela jsem zabrat, abych... Abych udržela krok s dcerunkami šlechticů a boháčů, kterým šlo všechno tak hladce, které se vysmívaly mrňavé venkovské holce...“

Odmlčela se a prolomila propletené prsty na rukou, až jí zaprašťely klouby.

„Konečně jsem našla čas i na čtení,“ pokračovala. „Ale zjistila jsem, že mne příhody Geralta a Ciri zajímají daleko méně než dříve. Objevil se u mne podobný syndrom jako u tebe. Jak jsi jej označila? Sňatek z rozumu? Trvalo to až do chvíle...“

Zarazila se a otřela si dlaní tvář. Condwiramurs si s údivem všimla, že se ruka malé čarodějky chvěje.

„Bylo mi asi osmnáct, když... Když se to stalo. To, co způsobilo, že pověst v mé mysli znovu ožila. Že jsem se jí začala vážně vědecky zabývat a zasvětila jí svůj život.“

Adeptka mlčela a napjatě poslouchala.

„Nepředstírej, že o tom nevíš,“ řekla kysele Nimue. „Kdekdo přece ví, že Paní jezera je přímo posedlá legendou o Ciri. Všichni klevetí o tom, jak se zpočátku nevinná záliba postupem času změnila ve skutečnou mánii. Na těch klevetách je dost pravdy, má drahá. A ty, když jsem si tě vybrala za asistentku, té posedlosti také propadneš. Budu to totiž vyžadovat. Alespoň během tvé praxe. Rozumíš?“

Adeptka přikývla.

„Jen se ti zdá, že rozumíš,“ ovládla Nimue své emoce. „Ale já ti to vysvětlím. Postupně. A až přijde čas, budeš vědět všechno. Ovšem prozatím...“

Odmlčela se a podívala se z okna na jezero, na černou siluetu loďky krále Rybáře, kontrastní na mihotavé, zlaté hladině jezera.

„Prozatím si odpočiň. Prohlédni si galerii. Ve skříních a na policích najdeš alba a kartóny grafik, všechny na dané téma. V knihovně jsou všechny verze a literární úpravy báje a rovněž množství vědeckých prací a studií. Věnuj jim trochu času. Prohlížej si, čti, soustřeď se. Chci, abys získala inspiraci ke snění. Háček, jak tomu říkáš.“

„Udělám to. Paní Nimue?“

„Poslouchám.“

„Ty dva portréty. Ty vedle sebe... To také není Ciri?“

„Neexistuje žádný portrét Ciri,“ zopakovala trpělivě Nimue. „Pozdější umělci ji zpodobňovali výhradně ve scénách a každý dle vlastní fantazie. Ten portrét vlevo je spíše variace na zvolené téma, má totiž představovat elfku Laru Dorren aep Siadhal, osobu, kterou malířka nemohla v žádném případě znát. Autorkou obrazu je totiž Lydia van Bredevoort, kterou si jistě pamatuješ z legendy. Jeden z jejích dochovaných olejů visí i na Akademii.“

„Vím. A ten druhý portrét?“

Nimue se dlouho dívala na podobiznu mladé dívky s plavými vlasy a smutnými očima. Oblečenou v bílých šatech se zelenými rukávy.

„Maloval jej Robin Anderida,“ řekla, otočila se a pohlédla Condwiramurs přímo do očí. „A koho portrétoval... To mi zjistíš ty, snílko a oneiromantko. Vysni to a pověz mi svůj sen.“

*

Mistr Robin Anderida postřehl blížícího se císaře jako první

a sehnul se v uctivé úkloně. Stella Congreve hraběnka Liddertal vstala, rovněž se poklonila a rychlým gestem přikázala učinit totéž i dívce sedící na vyřezávané židli.

„Dámy,“ pokynul jim hlavou Emhyr var Emreis. „Mistře Robine. Jak pokračuje tvá práce?“

Mistr Anderida upadl do hrozných rozpaků, rozkašlal se, utíral si dlaně do kytlice a neustále se ukláněl. Emhyr věděl, že slavný umělec trpí silnou agorafobií a chorobnou nesmělostí. Ale nikomu to nevadilo, důležité bylo, jak maloval.

Jako obvykle, když byl na cestách, měl císař na sobě důstojnickou uniformu gardové brigády „Impera“ – černou zbroj a plášť se stříbrem vyšitým salamandrem. Přistoupil blíže a prohlížel si portrét. Nejprve portrét, potom modelku, štíhlou dívku s plavými vlasy a smutným pohledem. V bílých šatech se zelenými rukávy a s jediným šperkem, skromným peridotovým náhrdelníkem v nehlubokém výstřihu.

„Bravo,“ řekl záměrně do prázdna a takovým způsobem, že nebylo možno odhadnout, co chválí. „Bravo, Mistře. Pokračuj, prosím, nevšímej si mé přítomnosti. Na slovíčko, hraběnko.“

Poodešel pár kroků k oknu a žena jej následovala.

„Odjízďím,“ oznámil tiše. „Vladařské povinnosti. Děkuji za pohostinství. A za princeznu. Skvělý výkon, Stello. Zasloužíte pochvalu. Ty i ona.“

Stella Congreve se uklonila, hluboce a s grácií.

„Císařské Veličenstvo je k nám nadmíru laskavé.“

„Nechval dne před večerem.“

„Ach...“ stiskla rty. „Tak je to?“

„Tak je to.“

„Co s ní bude, Emhyre?“

„Nevím,“ odvětil. „Za deset dní obnovuji ofensivu na Severu. Čeká nás těžká, velmi těžká válka. Vattier de Rideaux odhaluje nová, proti mně namířená spiknutí a přísahání. Zájem státu mne může donutit k různým věcem.“

„To dítě je nevinné.“

„Řekl jsem: zájem státu. Zájem státu nemá pranic společného se spravedlností. Konec konců...“

Mávl rukou.

„Chci si s ní pohovořit. Mezi čtyřma očima. Pojď sem, princezno. Rychleji. Blíže. Císař rozkazuje.“

Dívka poklesla v kolenou, sklonila hlavu a znehybněla. Emhyr si ji změnil pohledem, vracuje se ve vzpomínce k audienci na Loc Grim. Byl pln uznání, ba obdivu ke Stelle Congreve, která během šesti měsíců, jež uplynuly od té na následky bohaté události, dokázala změnit neohrabané ošklivé káčátko v mladou aristokratku.

„Nechejte nás o samotě,“ přikázal. „Dopřej si přestávku, Mistře Robine, dejme tomu na vyčištění štětců. Tebe, hraběnko, prosím, abys laskavě posečkala v předpokoji. A ty, princezno, mne následuj na terasu.“

Mokrý sníh, který napadl v noci, roztál v paprscích jitrního slunce, avšak střechy budov a věží hradu Darn Rowan nestačily uschnout a nyní planuly jako oheň.

Emhyr přistoupil k balustrádě. Dívka se dle dvorské etikety držela o krok za ním. Netrpělivým gestem ji přivolał k sobě. Dlouho stál mlčky, oběma rukama se opíral o zábradlí a díval se na tmavozelené tisy odrážející se od bílých vápencových jehel na svazích nejbližších hor. Pod nimi se leskla řeka, stříbrná stuha vinoucí se soutěskou.

Vítr přinášel vůni jara.

„Bývám tady málokdy,“ ozval se Emhyr. Děvče mlčelo.

„Zřídka sem přijíždím,“ zopakoval jinými slovy a otočil se. „Přitom je to překrásné, klidné místo. Nádherné okolí... Souhlasíš?“

„Ano... Císařské Veličenstvo.“

„Ve vzduchu je cítit jaro. Všimla sis?“

„Ano, Císařské Veličenstvo.“

Z dolního nádvoří slyšeli zpěv rušený řinčením zbraní a zvoněním podkov. Eskortu, která již dostala rozkaz

k odjezdu, se ve spěchu chystala na cestu. Emhyr si vzpomněl, že mezi jeho gardisty je jeden, který si často zpívá. Často a za všech okolností.

*Shlédni na mne lítostivě
zraky blankytnými
a obdař mne milostivě
vnadami svými*

*Vzpomeň na mne lítostivě
v temné noční době
nezapírej milostivě
touhu, jež dlí v tobě*

„Krásná romance,“ prohodil zamyšleně, přejížděje prsty po těžkém zlatém imperátorském řetězu.

„Krásná, Císařské Veličenstvo.“

Vattier mě ujišťuje, že je už Vilgefartzovi na stopě. Že jeho vypátrání je záležitostí několika dnů, nanejvýše týdnů. Budou padat hlavy zrádců a do Nilfgardu bude dopravena skutečná Cirilla, princezna Cintry. To znamená, že než přijede pravá Ciri, bude třeba vyřešit problém její dvojnice.

„Zvedni hlavu.“

Poslechla.

„Máš nějaká přání?“ otázal se přísně. „Prosby? Stížnosti?“

„Ne, Císařské Veličenstvo, nemám.“

„Opravdu? To je zajímavé. Ovšem nemohu ti rozkázat, abys měla. Zvedni hlavu, jak se sluší na princeznu. Stella tě přece naučila dvorským manýrám?“

„Ano, Císařské Veličenstvo.“

Vážně ji dobře vyučili, pomyslel si. Nejdříve Rience, potom Stella. Naučili ji roli – zajisté pod hrozbou mučení a smrti. Varovali ji, že svůj part bude muset hrát před nemilosrdným a chyby netolerujícím divákem, před strašným Emhyrem var Emreis, imperátorem Nilfgardu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ostře.

„Cirilla Fiona Elen Riannon.“

„Pravé jméno.“

„Cirilla Fio...“

„Nepokoušej mou trpělivost. Jméno!“

„Cirilla...“ dívčín hlas se zlomil jako stéblo rákosu.
„Fiona...“

„Dost, u Velikého Slunce,“ vycedil skrze zaťaté zuby.
„Dost.“

Porušujíc etiku, hlasitě popotáhla nosem. Rty se jí chvěly, ale to již etiketa nezakazovala.

„Uklidni se,“ přikázal, avšak tichým a takřka vlídným hlasem. „Z čeho máš strach? Stydíš se za vlastní jméno? Bojíš se je prozradit? Vyvolává nepříjemné vzpomínky? Ptám se jen proto, abych tě mohl oslovit tvým skutečným jménem. Ale musím vědět, jak zní.“

„Níjak,“ odpověděla a její velké oči se náhle zaleskly jako smaragdy v záři svící. „Protože je to nijaké jméno, Císařské Veličenstvo. Osoba, která je nosila, je Nikdo. Tak dlouho, dokud jsem Cirilla Fiona, něco znamenám... Jen tak dlouho, dokud...“

Hlas jí uvázl v hrdle. Zvedla ruce ke krku, jako by jej neobepínal náhrdelník, nýbrž garota. Emhyr z ní nespouštěl zrak. Pociťoval uznání ke Stelle Congreve a zároveň cítil hněv. Neopodstatněný, a proto asi tak zlý.

Co vlastně chci po tom děcku, uvažoval, zatímco cítil, jak se v něm zvedá zlost, jak v něm vře a kypí jako polévka v kotli. Co chci po dítěti, které...

„Věz, že jsem neměl nic společného s tvým únosem, děvče,“ řekl. „Nedal jsem k němu příkaz. Já sám jsem měl být obelstěn...“

Hněval se na sebe, byl si vědom, že dělá chybu. Dávno už měl ukončit tuto rozmluvu: vznešeně, přezíravě, tvrdě, imperátorsky. A vzápětí zapomenout na tu dívku a její zelené oči. Vždyť vlastně neexistovala. Byla pouhou náhražkou,

imitací. Nikým. Imperátor přece nerozmlouvá s někým, kdo je Nikdo. Imperátor se nepřiznává k chybám někomu, kdo je Nikdo. Imperátor se neomlouvá někomu, kdo...“

„Promiň, udělal jsem chybu,“ řekl. Ta slova mu byla cizí a nepříjemná a vážla mu na rtech. „Pravdou je, že já jsem zavínil to, co tě potkalo. Ale dávám ti své slovo, že ti už nic nehrozí: žádná křivda, žádná újma, žádné nebezpečí. Nemusíš se bát.“

„Nebojím se,“ zvedla hlavu a nehledíc na etiketu se mu podívala do očí. Emhyr sebou trhl, zasažen nevinností a důvěřivostí toho pohledu. Okamžitě se vzpřímil, císařsky pyšný a vznešený až k sebeznechucení.

„Pros mne, o co chceš.“

Dívala se na něj a on si mimovolně připomenul nesčíslné příležitosti, kdy si právě tímto způsobem kupoval klid svědomí po spáchaných hanebnostech. Ve skrytu duše se sobecky těšil, že zaplatí tak lacino.

„Pros, o co chceš,“ zopakoval. Byl už tím hovorem unaven, leč ta únava paradoxně jeho hlas trochu polidštila. „Splním každé tvoje přání.“

Ať se na mě tak nedívá, pomyslel si. Nesnesu ten její pohled. Lidé se prý na mne bojí pohlédnout. A čeho se bojím já?

Kašlu na Vattiera a jeho státní zájem. Jestli o to ona poprosí, nechám ji odvézt domů, tam, odkud ji unesli. Třebas ve zlatém kočáře se šestispřežím. Stačí, aby poprosila.

„Pros, o co chceš,“ pravil potřetí.

„Děkuji,“ promluvila dívka, klopíc oči. „Císařské Veličenstvo je nesmírně šlechetné a štědré. Mohu-li mít prosbu...“

„Mluv.“

„Chtěla bych tady zůstat. Tady na Darn Rowan. U paní Stelly.“

Nepodivil se. Něco takového očekával. Takt mu zabránil v otázkách, které by byly ponižující pro ně oba.

„Dal jsem slovo,“ řekl chladně. „Staň se tvá vůle.“

„Děkuji, Veličenstvo.“

„Dal jsem slovo,“ zopakoval, uhýbaje očima jejímu zraku, „a dodržím je. I když si myslím, že jsi vyslovila špatné přání. Děláš chybu. Kdybys změnila názor...“

„Nezměním,“ řekla, když si uvědomila, že císař větu nedokončí. „Proč bych jej měla měnit? Zvolila jsem si paní Stellu, zvolila jsem si věci, kterých jsem v životě poznala tak málo... Domov, teplo, laskavost... Srdce. Jak může být takové přání špatné? Jak může být chybou?“

Ubohá naivní chudinko, pomyslel si Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd – Bílý plamen tanečící na mohylách nepřátel. Právě taková přání bývají nejosudovějšími chybami.

Avšak něco císaře zadrželo, aby to řekl nahlas – snad nějaká dávno zašlá vzpomínka.

*

„Zajímavé,“ pravila Nimue, když si vyslechla vyprávění. „Opravdu zajímavý sen. Byly ještě nějaké další?“

„No zdali!“ uřála Condwiramurs rychlým pohybem nože špičku uvařeného vajíčka. „Ještě teď se mi točí hlava po té přehlídce! Ale to je běžné, první noc na novém místě se vždycky zdají blázniviny. Víš, Nimue, o nás snílkách se tvrdí, že naše nadání nespočívá v tom, že máme snové vize. Nevyužijeme-li transu anebo hypnózy, neliší se naše vidiny od snů jiných lidí ani intenzitou, ani bohatstvím, ani obsahem. Nás odlišuje a o našem talentu rozhoduje něco jiného. My si sny pamatujeme. Jen výjimečně zapomínáme, co se nám zdálo.“

„Protože máte atypickou a jen pro vás charakteristickou činnost žláz s vnitřní sekrecí,“ pokračovala Paní jezera. „Triviálně řečeno, jsou jimi vylučovány i vaše sny. Jako většina vrozených magických talentů, rovněž váš je prozaicky

organického původu. Ale proč ti mám vysvětlovat něco, co sama dobře víš. Chci si poslechnout, jaké sny sis ještě zapamatovala.“

„Mladý chlapec,“ svažila brvy Condwiramurs, „putující s mošnou přes rameno mezi poli. Je časné jaro, pole jsou holá. Vrby... Vrby kolem cest a na mezích. Křivé, vykotlané. A také holé, dosud neolistěné. Jinoch jde a rozhlíží se po kraji. Padá noc. Vycházejí hvězdy. Jedna z nich se pohybuje. Kometa. Protáhlá načervenalá jiskra protínající černé nebe...“

„Výborně,“ zaradovala se Nimue. „Nemám sice ani ponětí, o kom jsi snila, ale mohu přesně určit datum. Červená kometa byla viditelná pouhopouhých šest dní na jaře toho roku, kdy byl uzavřen cintránský mír. Konkrétně v prvních dnech března. Neobjevila se též v ostatních snech nějaká indicie, která by nám posloužila jako časový údaj.“

„Moje sny,“ zakabonila se Condwiramurs a osolila si vajíčko, „nejsou jako kalendář zemědělských prací. Nemají datované titulky. Ale pro pořádek, zdálo se mi také o bitvě u Brenny, určitě jsem si dlouho prohlížela Certosův obraz ve tvé galerii. Datum konání bitvy je přece známo, bylo to rovněž v roce komety, pokud se nemýlím.“

„Nemýlíš. Vidělas v tom snu něco zajímavého?“

„Ani ne. Změť koní, lidí, zbraní. Lidé se vraždí a řvou. Někdo z toho všeho asi zešílel a křičí: ‚Orli! Orli!‘“

„Co dál. Tvrdilas, že těch snů bylo tolik, až se ti z nich točí hlava.“

„Nevzpomínám si...“ zarazila se Condwiramurs. Nimue se usmála.

„No dobrá,“ vyhrkla adeptka, aby zavčasu zarazila případný jedovatý komentář Paní jezera. „Tu a tam něco zapomeň. Nikdo není dokonalý. Moje sny jsou náhodné výjevy, ne nějaké uspořádané police v knihovně.“

„Vím,“ řekla Nimue. „Toto přece není zkouška tvých schopností, nýbrž rozbor legendy, jejích hádanek a bílých

míst. A jde nám celkem dobře, vždyť už v prvních snech jsi určila dívku z portrétu jako falešnou Ciri, kterou chtěl Vilgefortz oklamat císaře Emhyra...“

Zmlkla, neboť do kuchyně vstoupil král Rybář. Uklonil se, zamručel a vytáhl z kredence bochník chleba, láhev a balíček zavнутý do plátna. Pak se otočil k odchodu, ale kupodivu se předtím nezapomněl opět uklonit a něco zamručet.

„Kulhá,“ řekla Nimue se špatně skrývaným soucitem. „Byl vážně raněn, na lovu mu divočák rozerval nohu. Proto tráví tolik času na lodi. U vesel a při rybolovu zapomíná na své zmrzačení. Je to dobrý člověk. A já...“

Condwiramurs zdvořile mlčela.

„Já potřebuji muže,“ vysvětlila věcně malá čarodějka.

Já také, pomyslela si adeptka. U řasa, jakmile se vrátím na Akademii, hned se nechám někým sbalit. Celibát je nesitelný, ne však déle než jeden semestr.

Nimue si odkašlala:

„Jestli už nebudeš dále snídat a snít, můžeme přejít do knihovny.“

*

„Vraťme se ke tvému snu.“

Nimue otevřela složku, obrátila několik listů a vyňala jednu lavírovanou kresbu sépií. Condwiramurs okamžitě rozeznala zachycený výjev.

„Audience na Loc Grim.“

„Samozřejmě. Dvojnice je uvedena k císařskému dvoru. Emhyr předstírá, že se nechal napálit, bez mrknutí oka hraje komedii. Pohleď, zde jsou vyslanci neutrálních království, pro něž je to představení určeno. A tady nilfgaardští páni. Cítí se pokořeni, císař odmítl jejich urozené dcerušky, a dal tak podnět ke vzniku jejich koalice. Už stojí stranou, šepťají si, plánují pomstu, spiknutí, vraždu. Dvojnice stojí se

sklopenou hlavou před trůnem. Umělec, aby zdůraznil její tajuplnost, skryl dokonce rysy její tváře pod závojem.

To je v podstatě všechno, co víme o falešné Ciri. Žádné znění legendy se nezmiňuje o tom, co se s ní stalo později.“

„Není těžké se domyslet,“ řekla smutně Condwiramurs, „že osud nebyl tomu děvčeti nakloněn. Až Emhyr získal originál, a my přece víme, že jej získal, bezpochyby se zbavil falsifikátu. Ve snu jsem sice nevyčítala tragédii, i když bych něco takového cítit měla, ovšem to, co vidím ve snech, není absolutně věrný obraz skutečnosti. Jako každému člověku se i mně do snů promítají moje touhy, stesky... I obavy.“

„Já vím.“

*

Prohlížely si grafické listy ve složkách a rozmlouvaly až do oběda. Králi Rybáři se zjevně vydařil ranní lov, poněvadž na oběd dostaly lososa na roštu. Na večeři také.

V noci Condwiramurs špatně spala: přejedla se.

Nevysnila nic. Cítila se proto trochu zahanbeně, ale Nimue nad tím mávla rukou. Máme čas, před námi je ještě mnoho nocí.

*

Věž Inis Witre měla několik koupelen, přepychových, obložených mramorem, lesknoucích se mosazí, vyhřívaných hypokaustem, jehož topeniště bylo umístěno někde ve sklepech. Condwiramurs dokázala lenořit ve vaně celé hodiny, avšak s Nimue se setkala až v lázni – malé dřevěné budce s můstkem na jezero. Seděly spolu na lavičce v páře stoupající z rozpálených kamenů polévaných vodou a lenivě se šlehalo březovými metličkami. Do očí jim stékal sláný pot.

„Pochopila jsem, že konečným výsledkem mé praxe na

Inis Witre by mělo být zodpovězení všech hádanek legendy o zaklínači a zaklínačce.“

„Pochopilas dobře.“

„Ve dne mě inspiruješ tematickými debatami a uměleckými díly, abys mě připravila na noc, kdy mám vysnít, jak se která událost, dnes už třeba úplně zapomenutá, doopravdy seběhla.“

Tentokrát Nimue ani nepovažovala za nezbytné odpovídat. Vstala a vylila na kameny vodu ze džberu. Horká pára jim na okamžik vzala dech.

Zbytek vody z vědra vylila Nimue na sebe. Condwiramurs obdivovala její postavu, maličkou, avšak souměrnou a velmi pěknou. Tělo a vláčnou pleť mohla čarodějce závidět mnohá mladá dívka. Condwiramurs bylo čtyřiaadvacet – a záviděla.

„I když opravdu vysním nějakou neznámou věc,“ otřela si adeptka z pocenou tvář, „jak si budeme moci být jisty, že jde o pravdivou událost? Vážně nevím...“

„Za chvíli,“ přerušila ji Nimue. „Teď rychle ven. Už v tom parnu nemohu vydržet. Ochladíme se a pak si promluvíme.“

I to patřilo k rituálu. Pleskající bosými chodidly po hladkých prknech můstku, vyběhly z lázně a s hlasitým pokřikem skočily do studené vody. Vyráchaly se, vylezly na můstek, posadily se na něj a ždímalý si vlasy.

Křikem a šploucháním vyrušený král Rybář se otočil, zastínil si oči dlaní a pohlédl směrem k nim. Vzápětí jim však ukázal záda a dále se věnoval svému rybářskému náčiní. Takové chování uznala Condwiramurs za svrchovaně urážlivé a trestuhodné. Její názor na krále Rybáře se nedávno změnil, když zjistila, že při rybaření se věnuje rovněž četbě. Všimla si, že s knihou zamířil dokonce i na záchod – a šlo, světe div se, o *Speculum aureum*, dílo myšlenkově hluboké a náročné. Jestliže se tedy adeptka v prvních dnech pobytu na ostrově divila vkusu své hostitelky, časem

přestala. Uvědomila si, že král Rybář je křupanem a hulvátém pouze naoko. Zjevně takové chování považoval za bezpečnou masku.

Tím více musí ženu urážet, zlobila se Condwiramurs, že nějaký mužský civí na udice a splávky, když nablízku defilují dvě nahé nymfy, z nichž by takový starý kozel neměl spustit oči.

„Jak poznáme, že jsem vysnila pravdu?“ vrátila se k tématu, utírajíc se osuškou. „Znám snad všechny literární úpravy legendy: od Marigoldova *Půl století poesie* po *Paní jezera* Andrey Ravixe. Znám důstojného Jarreho, rozličná vědecká pojednání, o populárních zpracováních ani nemluvě. Všechny ty příběhy na mne měly vliv, zanechaly stopy v mé paměti, nedokážu je vytěsnit ze svých snů. Je nějaká šance proniknout fikcí a vysnit pravdu?“

„Je.“

„Jak velká?“

„Stejná jako ta,“ ukázala Nimue pohybem hlavy na loďku na jezeře, „kterou má král Rybář. Podívej se, jak neúnavně nahazuje své háčky. Zachycuje jimi kořeny, potopené keře i stromy, staré boty, utopence a kdo ví co ještě. Ale čas od času něco uloví.“

„Takže dobrý lov,“ povzdechla si Condwiramurs a začala se oblékat. „Nahazujme háčky a lovme. Hledejme pravdivý průběh pověsti. Při vši úctě, Nimue, ty ale nejsi první na tomto lovišti. Je možné, aby nějaký detail unikl pozornosti historiků a badatelů, kteří zde lovili před námi? Nechali nám aspoň jednu rybičku?“

„Nechali,“ řekla Nimue přesvědčeně, rozčesávajíc si mokré vlasy. „Bílá místa zaplnili smyšlenkami a krasomluvou. Anebo zahalili mlčením.“

„Například?“

„Například zaklínačovo přezimování v Toussaintu.“

Všechna podání legendy odbývají to období krátkou větou ve smyslu: „Hrdinové strávili zimu v Toussaintu.“

Dokonce i Marigold, který svým avantýrám v tom knížectví věnoval celé dvě kapitoly, tajuplně mlčí o tom, čím se zabýval zaklínač. Nestojí za to dovědět se, co se tam té zimy událo? Po útěku z Belhavenu a setkání s elfem Avallac'hem v podzemních sálech Tir ná Béa Arainne, po boji v Caed Myrkwid a rozhovoru s druidkou? Co, u všech všudy, dělal zaklínač od října do ledna?“

„Co by? Zimoval!“ pokrčila rameny adeptka. „Před jarním táním neměl možnost přejít přes průsmyky, a tak zimoval a nudil se. Není divu, že pozdější autoři odbývali tu nudnou epizodu stručným: ‚Přešla zima.‘ Ale když jinak nedáš, zkusím něco vysnit. Máme nějaké obrázky nebo kresby?“

Malá čarodějka se usmála:

„Máme spoustu obrázků.“

*

Skalní malba představovala loveckou scénu. Hubené, nedbalými tahy načrtnuté lidské postavičky s luky a oštěpy pronásledovaly dlouhými skoky ohromného zebra. Zubr byl fialový, pruhovaný jako tygr a nad jeho zahnutými rohy se vznášelo něco, co připomínalo vážku.

„Tak tohle,“ pokýval hlavou Regis, „je dílo elfa Avallac'ha, který tak hodně věděl.“

„Ano,“ potvrdil Geralt. „Jeho vlastnoruční malba.“

„Problém je v tom, že jsme při průzkumu jeskynního systému nenašli ani elfy, ani jiné tvory, o kterých jsi vyprávěl.“

„Byli tady. Teď se schovali. Anebo přestěhovali.“

„To je nesporný fakt. Nezapomeň, že ti bylo uděleno slyšení výlučně na přímluvu flaminiky. Zdá se, že se jednalo pouze o jedno jediné slyšení. Poté, co nám flaminika kategoricky odepřela další pomoc, dost dobře nechápu, čeho chceš dosáhnout tím, že celý den prolézáme tyhle skalní sluje. Obávám se, že to nemá smysl.“

„Já také,“ řekl hořce zaklínač. „Víš, nikdy nepochopím jednání elfů. Alespoň však už vím, proč je většina lidí nesnáší. Těžko se lze ubránit pocitu, že si z nás elfové tropí žerty. Jako by se nám všemi svými činy a slovy a myšlenkami vysmívali, bohapustě si z nás stříleli.“

„Promlouvá z tebe antropomorfismus.“

„Možná. Ale ten pocit zůstává.“

„Co uděláme?“

„Vrátíme se do Caed Myrkwid. Druidky už Cahirovi jistě přišly skalp k lebce. Potom skočíme na koně a využijeme pozvání kněžny Anny Henrietty. Netvař se tak, upíre, Milwa má zlomená žebra, Cahir rozbitou hlavu, odpočinek v Toussaintu oběma prospěje. A musíme také dohlédnout na Marigolda, dříve než zase něco provede.“

„Inu,“ vzdychl Regis. „Ať je po tvém. Budu se muset vyhýbat zrcadlům a psům a mít se na pozoru před čaroději a telepaty... Kdyby mne přesto někdo odhalil, spoléhám na tebe.“

„Spolehni se,“ řekl vážně Geralt. „Nemám ve zvyku opouštět přítele v nouzi.“

Upír se usmál, a protože byli sami, neskrýval špičáky:

„Přítele?“

„Promlouvá ze mne antropomorfismus. Pojď, vylezeme už z těch jeskyní, příteli. Tady už chytíme leda revma.“

„Nejspíš. Ledaže... Geralte? Podle toho, co jsi spatřil, je elfská nekropole Tir ná Béa Arainne hned za touto stěnou. Mohli bychom se tam dostat, kdyby... Víš. Kdybychom ji prorazili. Neuvažoval jsi o tom?“

„Ne. Neuvažoval.“

*

Králi Rybáři se opět poštěstilo, protože na večeri byli jezer-
ní pstruzi. Ryby byly tak chutné, že věda přišla zkrátka.
Condwiramurs se znovu přejedla.

Condwiramurs říhla. Je čas spát, pomyslela si, když se už podruhé přistihla při mechanickém obracení stránek knihy, aniž by vnímala obsah. Je čas snít.

Zívla a odložila knihu. Přeskupila polštáře ze sestavy čtecí na sestavu spací. Zakletím zhasila lampu. Ložnice se pohroužila do tmy husté jako melasa. Těžké velurové závěsy byly důkladně zataženy, poněvadž adeptka již dávno zjistila, že nejlépe sní v absolutní temnotě. Vrtěla se pod pokrývkou a přemítala, pro co se rozhodnout: nechat se nést proudem snů anebo kotvit.

Navzdory hrdým ujišťováním si snílky nejméně polovinu svých snů nepamatovaly a spousta dalších uvízla v paměti oneiromantek jen jako změř obrazů, výjevů, proměnlivých barev a tvarů připomínající kaleidoskop – dětskou hračku ze střípků zrcátek a barevných sklíček. Jestli přicházely snové vidiny bez ladu a skladu a nedávaly žádný smysl, bylo možno mávnout nad nimi rukou a více se o ně nezajímat podle pravidla: zapomenout znamená, že nestojí za to si pamatovat. V hantýrce snílek se takovým snům říkalo „šunty“.

Horší a poněkud zahanbující záležitostí byla „vidma“ – sny, z nichž si snílky pamatovaly jen fragmenty, kratičké úryvky událostí, a ráno po nich zůstával nejasný pocit přijatého, leč nevybavitelného děje. Když se vidmo opakovalo vícekrát, bylo jisté, že jde o sen, jenž je z nějakého důvodu důležitý. Tehdy se musela snílka pomocí autosugesce donutit k novému, tentokrát důkladnějšímu prosnění vidma. Nejlepší výsledky přinášela metoda návratu do snu ihned po probuzení, říkalo se jí „háčkování“. Pokud se sen nedal zaháčkovat, bylo možno se pokusit o vyvolání potřebné snové situace koncentrací a meditací před usnutím. Takové programování snů se nazývalo „kotvení“.

Po dvanácti nocích na ostrově měla Condwiramurs již tři seznamy snů. Na první z nich byla patřičně pyšná. Zaznamenávala do něj zdárně zaháčkovaná nebo zakotvená vidma, jako byly například sny o rebelii na ostrově Thaneddu, putování zaklínače a jeho družiny ve vánicích v průsmyku Malheur i v jarních lijácích v údolí Sudduth. Druhý seznam obsahoval její před Nimue nepřiznané prohry a neúspěchy – sny, které přes všechnu snahu zůstávaly nadále záhadou. Poslední seznam byl pracovní, zapsala sem sny, které teprve měly přijít na řadu.

A pak byl jeden mimořádný sen, zvláštní, leč příjemný, vracející se jen ve střípcích a útržcích, v nezachytitelných šepotech a hedvábných dotecích.

Milý, tklivý sen.

Budiž, pomyslela si Condwiramurs, zavírajíc oči. Ať je to on.

*

„Myslím, že už vím, co dělal zaklínač celou zimu v Tousandu.“

„No prosím,“ zvedla Nimue zrak od rukopisu, jež právě studovala. „Konečně jsi něco vysnila?“

„Jak by ne!“ prohlásila chlubně Condwiramurs. „Vysnila! Zaklínače Geralta ve společnosti ženy s krátkými černými vlasy a zelenýma očima. Nevím, kdo to byl, možná ta kněžna, o které píše Marigold ve svých pamětech.“

„Nečetlas příliš pozorně,“ zchladila ji čarodějka. „Marigold popisuje kněžnu Anariettu velmi podrobně a rovněž další prameny uvádějí, že vlasy měla, cituji: kaštanové barvy a zářící vpravdě jako zlatá aureola.“

„Takže to nebyla ona,“ připustila adeptka. „Moje žena byla černo vlasá. Vpravdě jako uhel. A sen byl... Hmmm... Zajímavý.“

„Napjatě poslouchám.“

„Hovořili spolu. Jenže to nebyl obyčejný rozhovor.“
„Co na něm bylo tak neobyčejného?“
„Většinu času měla nohy na jeho ramenou.“

*

„Pověz mi, Geralte, věříš na lásku na první pohled?“
„A ty?“
„Já věřím.“
„Teď už vím, co nás spojuje. Protivy se přitahují.“
„Nebud' cynický!“
„Proč? Cynismus prý dokazuje inteligenci.“
„To je lež. V té své pseudointelektuální rétorice je cynismus nechutně pokrytecký a neupřímný. Ha, když už jsme u upřímnosti, prozrad' mi, co na mně nejvíce miluješ.“
„To.“
„Po cynismu triviálnost. Zkus to ještě jednou.“
„Nejvíce na tobě miluji tvůj rozum, tvou inteligenci a tvou hlubokou oduševnělost. Tvou svobodu a nezávislost a tvou...“
„Odkud se v tobě bere tolik jízlivosti?“
„To nebyla jízlivost, to byl žert.“
„Nesnáším takové žertování a zvláště nemístné. Všechno, můj milý, má svůj čas a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Je čas mlčení a čas mluvení, čas pláče a čas smíchu, čas setby a čas sklizně...“
„Čas tělesných požitků a čas zdrženlivosti od nich?“
„Neber to tak doslova. Naopak doplňme, že nyní je čas komplimentů. Milování bez milostných lichotek se stává jenom bezduchou činností k ukojení tělesné potřeby. Říkej mi komplimenty!“
„Od Buiny po Jarugu nemá žádná jiná tak pěkný zadeček jako ty.“
„To je mi pocta, přirovnávat mě k barbarům, které jsi poznal mezi nějakými říčkami na Severu. Byla bych ochotna

strávit banalitu tvé poklony, kdybys přinejmenším řekl: od Alby po Weldu? Anebo od Alby po Sansretour?“

„V životě jsem nebyl u Alby. Chtěl jsem se vyvarovat prohlášení, které se neopírá o osobní znalost a zkušenost.“

„Ach, skutečně? Jsem přesvědčena, že ženských pozadí jsi viděl a poznal dostatečně mnoho, abys mohl takové prohlášení vyslovit. Co, bělovlasý? Kolik lásek jsi měl přede mnou? Nu? Na něco jsem se tě ptala, zaklínači! Dej pryč ty ruce, tak snadno se nevykroutíš! Přiznej se, kolik žen jsi miloval přede mnou?“

„Žádnou. Ty jsi první.“

„Konečně vyznání!“

*

Paní jezera se již dlouho dívala na šerosvitný obraz s desítkou žen sedících kolem kulatého stolu.

„Škoda,“ zalitovala, „že nevíme, jak ve skutečnosti vypadaly.“

„Velmistryně?“ podivila se Condwiramurs. „Vždyť je plno jejich portrétů. Jen v samotné Arethuse...“

„Řekla jsem: ve skutečnosti,“ přerušila ji Nimue. „Ne na pochlebovačných podobiznách namalovaných podle jiných pochlebovačných podobizen. Nezapomínej, že byla doba, kdy se ničily obrazy čarodějek. I samotné čarodějky. Později zase nastalo období nekritické chvály, kdy Mistryně musely již svým vzhledem vzbuzovat obdiv, úctu a dokonce strach. Z té doby pocházejí všechna ta *Setkání Lóže, Jednání, Rozhodnutí & Konventy*, umělecká díla zpodobňující kulatý stůl a deset nádherných, oslnivě krásných žen, jež kolem něj zasedaly. Ale stejně jako v případě Ciri, jejich autentické portréty rovněž nemáme. Až na dvě výjimky: portrét Marguerity Laux-Antille, který byl zázrakem zachráněn z požáru a nyní visí v Arethuse, a portrét Shealy de Tancarville z paláce Ensenady v Lan Exeteru.“

„A co obraz Francescy Findabair od neznámého elfského malíře, visící ve vengerberské Pinakotéce?“

„Falsum. Když se otevřela Brána a elfové odešli, odnesli anebo zničili všechna svá umělecká díla, nezanechali žádný obraz ani sochu. Nevíme, zda byla Sedmikráska z Dolin opravdu tak krásná, jak se traduje. Neznáme podobu Idy Emean. A poněvadž v Nilfgaardu byly obrazy čarodějek ničeny obzvláště důkladně a systematicky, nemáme ponětí, jak vypadaly Assire var Anahid a Fringilla Vigo.“

„Věřme tomu,“ vzdychla Condwiramurs, „že vypadaly právě tak, jak byly později zpodobňovány. Důstojné, vznešené, dobré, moudré, čestné a šlechetné. A krásné, oslnivě krásné... Věřme tomu. Nějak se s tím lépe žije.“

*

Denní program na Inis Witre postupem času upadl do nudné rutiny. Analýza snů začínající po snídani se obyčejně protáhla až do poledne. Před obědem se Condwiramurs ještě chodila projít, avšak i procházky ji zanedlouho začaly nudit. Nebylo divu, za hodinu bylo možno obejít dvakrát celý ostrůvek a nespátřit nic jiného než kameny na břehu, racky ve vzduchu a vodu v jezeře.

Po obědě a siestě následovaly disputace v knihovně, studium knih, svitků a manuskriptů, prohlížení obrazů, náčrtů a map. A dlouhé, do noci se protahující rozhovory a srovnávání legendy s pravdou.

A v noci přicházely sny. Rozličné sny. Začal se projevovat i celibát: namísto snů o zaklínačské legendě se Condwiramurs zdálo o jediném muži v dosahu – králi Rybáři. V nejrůznějších situacích, od děsivých až po vypjatě erotické. Mezi ty první patřil sen, v němž ji král Rybář vláčel na šňůře za lodí. Vesloval pomalu, takže klesala do hloubky, tonula, polykala vodu a měla příšerný strach, neb

cítla, jak se ode dna zvedá a vzhůru pluje něco ohromného a hladového, co chce pohltit návnadu, kterou byla ona sama. V okamžiku, kdy ji to něco mělo už už chytit, opřel se král Rybář mocně do vesel, šňůra se napjala a odtáhla ji z dosahu čelistí neviditelného dravce. Docházel jí dech – a tehdy procitla.

Ve snu erotickém klečela na dně kymácející se pramice, ohnutá přes její okraj a král Rybář ji držel za krk a ze zadu s ní kopuloval. Vrčel při tom, chrchlal a plival do vody. Kromě tělesné rozkoše pociťovala Condwiramurs opět útroby svírající strach: co se stane, jestli je přistihne Nimue? Pojednou ve vodě uviděla rozvlněnou, strašnou tvář Paní jezera – a zbrocená potem se probudila.

V takových chvílích vstávala, otevírala okno a zalykala se nočním vzduchem, měsíčním světlem, jezerní mlhou.

A potom snila dále.

*

Věž Inis Witre měla balkón nad jezerem. Z počátku mu Condwiramurs nevěnovala pozornost, ale časem měla důvod k zamyšlení. Balkón byl zvláštní, protože nepřístupný. Nedalo se na něj vyjít ze žádné místnosti, kterou znala. Vědoma si toho, že sídla čarodějek se bez podobných tajných anomálií neobejdou, Condwiramurs se na nic neptala. Ani tehdy, když při procházce na břehu viděla, že ji Nimue právě z toho balkónu pozoruje. Zjevně byl nepřístupný pouze nepovolaným a nezvaným. Nahněvaná, že je zde za takovou považována, předstírala, že se nic neděje. Avšak netrvalo dlouho a tajemství se vyjasnilo.

Bylo to po sérii zvláštních snů vyvolaných akvarely Wilmy Wessely. Autorka byla očividně fascinována dobrodružstvími Ciri ve Věži vlaštovky, protože všechna svoje díla věnovala pouze jim.

„Mám divné sny,“ postěžovala si dívka jednoho jitra.

„Sním... obrázky. Ne scény, ne výjevy, ale obrázky. Ciri na ochozu věže... Nehybný obrázek.“

„Nic víc? Žádný vjem kromě zrakového?“

Nimue pochopitelně věděla, že tak schopná snílka jako Condwiramurs sní všemi smysly, přijímá sny nejen zrakem jako většina lidí, ale též sluchem, hmatem, čichem – ba i chutí.

„Nic,“ zavrtěla hlavou adeptka. „Jenom...“

„No?“

„Myšlenka. Utkvělá myšlenka, že v té věži nejsem paní, nýbrž vězeňkyní.“

„Pojď se mnou.“

Jak se Condwiramurs domýšlela, přístup na balkón byl možný pouze ze soukromých komnat Paní jezera, čistých, pečlivě uklizených, vonících santalovým dřevem, myrhou, levandulí a naftalínem. Bylo nutno otevřít nízká skrytá dvířka a sejít dolů po točitém schodišti.

Na rozdíl od ostatních místností nebyly v tajném pokojku žádné závěsy ani dřevěné obklady, pouze nabílené holé stěny. Proto se komnata zdála velmi jasná, o to více, že v ní bylo vysoké trojdílné okno, či spíše prosklené dveře na balkón.

Veškerý nábytek v tajné komnatě tvořila dvě křesla, ohromné zrcadlo v mahagonovém rámu a stojan s vodorovnou příčkou, na níž byl zavěšen gobelín. Měřil asi pět krát sedm stop a třásněmi se dotýkal podlahy.

Na gobelínu byl útes nad horským jezerem. Hradby na vrcholu útesu vypadaly jako součást skalní stěny. Ten hrad Condwiramurs dobře znala z mnoha ilustrací.

„Vilgefartzova citadela – místo, kde věznil Yennefer. Zde skončila legenda.“

„Správně,“ přisvědčila nevzrušeně Nimue. „Zde skončila legenda – alespoň v tradičních verzích. Protože známe právě je, zdá se nám, že známe i konec pověsti: Ciri unikla z Věže vlašťovky, v níž, jak jsi vysnila, byla vězněna. Když

pochočila, co s ní zamýšlejí, uprchla. Různá znění legendy však nepopisují její útěk stejně.“

„Mně,“ skočila jí do řeči adeptka, „se nejvíce líbí vyprávění, jak za sebe házela začarované předměty: hřeben, jablko, šátek. Ale...“

„Condwiramurs.“

„Omlouvám se.“

„Jak jsem řekla: vypravěči si vymysleli mnoho způsobů jejího útěku. Avšak žádný nevysvětluje, jak se dostala z Věže vlaštoky rovnou na Vilgefortzův hrad. Když se ti nedaří vysnit Věž vlaštoky, zkus vysnit hrad. Prohlédni si gobelín... Posloucháš mě vůbec?“

„To zrcadlo... Je kouzelné, že?“

„Ne, vymačkávám si před ním uhry.“

„Promiň.“

„Je to Hartmannovo zrcadlo,“ vysvětlila Nimue, vidouc dívčin dotčený výraz. „Jestli chceš, podívej se. Ale buď opatrná, prosím.“

„Je pravda,“ zeptala se adeptka vzrušením se chvějícím hlasem, „že se dá Hartmannem projít do jiných...“

„Světů? Ovšem. Ale ne bezprostředně, ne bez dlouhých příprav, cvičení, meditací a spousty jiných věcí. Když jsem tě nabádala k opatrnosti, měla jsem na mysli něco jiného.“

„Co?“

„Hartmann funguje v obou směrech. Vždycky z něj může někdo nebo něco vyjít.“

*

„Víš, Nimue, když jsem se dívala na ten gobelín...“

„Snilas?“

„Snila. Ale zvláště. Z ptačí perspektivy. Byla jsem ptákem, letěla jsem... Pozorovala jsem ten hrad zvenčí. Nemohla jsem proniknout dovnitř, něco mi v tom bránilo.“

„Sleduj gobelín,“ přikázala malá čarodějka. „Sleduj citadelu. Prohlédni si ji pozorně. Koncentruj se, vryj si její obraz do paměti, soustřeď se na každý detail. Chci, aby ses tam ve snu dostala, abys vstoupila dovnitř. Je důležité, abys tam vešla.“

*

Venku za zdmi hradu řádila vánice, ale v krbu, živen tlustými poleny, plápolal oheň. Yennefer se nemohla nabažit tepla. Její současná cela byla sice lepší než vlhká kobka, v níž strávila přinejmenším dva měsíce, ale i tak jí v ní cvakaly zuby zimou. Ve vězení takřka ztratila pojem o čase, později jí také nikdo neřekl žádné datum, poznala jen, že je zima, prosinec, možná už leden.

„Jez, Yennefer,“ pobídl ji Vilgefortz. „Neostýchej se.“

Čarodějka si ostych nepřipouštěla ani náhodou. Jedla pomalu pouze proto, že sotva zahojené prsty byly tuhé a neobratné, jen s obtížemi v nich udržela příbor. Jíst kuře rukama jí však ani nenapadlo: musela dát najevo svou nadřazenost nad Vilgefortzem a ostatními muži u stolu – černokněžníkovými hosty. Žádného z nich neznala.

„S politováním ti musím oznámit,“ promlouval Vilgefortz a hladil prsty stopku poháru, „že tvoje schovanka Ciri opustila tento svět. Za tu tragédii můžeš dávat vinu jen sama sobě, Yennefer. A svému pošetilemu vzdoru.“

Jeden ze stolovníků, drobný černovlasý muž, hlasitě kýchl a vysmrkal se do batistového kapesníku. Nos měl červený, opuchlý a evidentně nadobro ucpaný.

„Na zdraví,“ popřála Yennefer, nevěnujíc pozornost Vilgefortzově zlověstné zprávě. „Kde ses tak nachladil, vážený pane? Stál jsi po koupeli v průvanu?“

Druhý host, starší, vysoký a hubený, s nepřirozeně bledýma očima, se zachechtal. Nastydlý muž, třebaže se mu tvář sešklebila zlostí, poděkoval čarodějce odměřenou úklonou

a krátkou huhňavou odpovědí. Ne dost krátkou a huhňavou, aby nerozeznala nilfgaardský přízvuk.

Vilgefortz k ní obrátil tvář. Nenosal už na hlavě mřížku ze zlatých drátů ani broušený krystal v očním důlku, ale vypadal ještě ohyzdněji než v létě, kdy ho spatřila poprvé od jeho zranění. Zregenerovaná levá oční bulva byla již schopna vidění, avšak zůstala značně menší než pravá. Ta asymetrie vzbuzovala odpor.

„Ty, Yennefer,“ utrousil, „si zřejmě myslíš, že lžu, abych tě zlomil. Proč bych to dělal? Zpráva o dívčině smrti mne zdrtila stejně jako tebe, ne-li více. Vždyť jsem s ní měl dalekosáhlé plány, jež měly rozhodnout o mé budoucnosti. Nyní Ciri nežije a mé plány se zhroutily.“

„To je dobře,“ odsekla Yennefer a snažila se neobratně rozkrojit nožem druhý chod – nadívanou kotletu.

„Naopak tebe,“ pokračoval černokněžník, „poutal k Ciri bláhový sentiment vyvolaný dílem vlastní neplodností a dílem pocitem viny. Ano, Yennefer, pocitem viny. Vždyť ses aktivně účastnila genetického experimentu, díky němuž Ciri přišla na svět. Mimochodem nezdařeného, protože experimentátorům se nedostávalo vědomostí.“

Yennefer mu mlčky pokynula pohárem a v duchu se modlila, aby jí nevypadl z prstů. Dospěla k názoru, že nejméně dva z nich bude mít neohebné velmi dlouho, možná trvale.

Vilgefortze její gesto viditelně popudilo.

„Už se stalo, je pozdě,“ procedil skrze zuby. „Věz však, že já jsem potřebné vědomosti měl. A kdybych měl i děvče, dovedl bych své vědomosti zužitkovat. Máš čeho litovat, i když jsi suchá a jalová jako poušť, chtěl jsem posílit chatrný zbytek tvého mateřského pudu a dát ti na starost nejen dcerku, ale dokonce i vnouče. Nebo alespoň ersatz vnoučete.“

Yennefer pohrdavě prskla, i když v ní vřelo vztekem.

„Nerad ti kazím tu nápadně dobrou náladu, má drahá,“ řekl ledově černokněžník. „Asi tě zarmoutí i moje druhá

zpráva, že zahynul rovněž vědmák Geralt z Rivie. Pokud vím, k dotyčnému tě poutal obdobný cit jako k nebohé Ciri: pošetilý, trapný a sentimentální, až se zvedal žaludek. Dá se říci, že ten nepohodlný mutant odešel ze scény efektně a doslova ohnivě. V tomto ohledu si však nemusíš nic vyčítat, veškeré zásluhy patří mně. Ochutnej kandované hrušky, jsou skutečně delikátní.“

V čarodějčiných fialkových očích vzplála nenávist. Vilgeforsz se rozesmál:

„Teď se mně líbíš. Kdybych ti nedal ty elegantní dwimeritové náramky, určitě bys mě na místě spálila na popel. Avšak takhle mě můžeš pálit leda pohledem.“

Nachlazený se rozkýchal, až se mu valily slzy z očí. Dlouhán si Yennefer měřil nepřijemným rybím pohledem.

„Ale kampak se poděl pan Rience?“ otázala se uštěpačně čarodějka. „Pan Rience, který mi tolik nasliboval, co všechno mi provede. A kde je pan Schirru, který mne nikdy neopomněl udeřit anebo kopnout? A proč se moji strážníci, donedávna suroví a sprostí hrubiáni, ke mně znenadání začali chovat s bázlivou úctou? Ne, nemusíš odpovídat, Vilgeforsz. Myslím, že to vím. To, co ses mi tady snažil nakukat, jsou jen bludy. Ciri ti vyklouzla, Geralt jakby smet – a při té příležitosti tvým pohůnkům zřejmě připravil krvavou lázeň.“

Co teď? Tvé plány se zhroutily, sám jsi to přiznal, sny o světovládě se rozplynuly jako dým. Přece jsi mne nepřestal sondovat svým detektorem z lítosti a nepřerušil moje mučení ze soucitu. Čarodějové tě zaměřují, Dijkstra je ti na stopě a císař Emhyr zatahuje sítě – a je zlý, zatraceně zlý. *Ess a tearth, me tiarn? A 'pleine a cales, ellea?*“

„Rozumím Obecné,“ řekl nastydlý Nilfgaardan, neuhýbaje jejímu pohledu. „Jmenuji se Stefan Skellen. A vůbec nemám plné kalhoty. Spíše se domnívám, že jsem ve značně lepší situaci než ty, paní Yennefer.“

Proslov mu vzal dech, rozkašlal se a opět se vysmrkal do

promočeného kapesníku. Vilgeforsz uhodil otevřenou dlaní do stolu.

„Dost zábavy,“ řekl a hrozivě zašilhal svým miniaturním okem. „Uvědom si, Yennefer, že mi už nejsi potřebná. Mohl bych tě nechat zašít do pytle a utopit v jezere, ale nerad se uchyluji k takovým krajním metodám. Do doby, kdy mi okolnosti dovolí nebo mne přinutí přijmout tohle rozhodnutí, zůstaneš v separaci. Ale varuji tě: nedělej mi problémy. Pokud se znovu pokusíš o hladovku, nebudu již ztrácet čas a krmit tě hadicí do krku, nechám tě klidně pojit hladu. V případě pokusu o útěk jsem dal tvým strážcům jednoznačné příkazy. A nyní se s tebou rozloučíme. Pokud jsi už ukojila...“

„Ne,“ vstala Yennefer a hodila na stůl zmuchlaný ubrousek. „Možná bych ještě něco snědla, avšak ve vaší společnosti ztrácím chuť. Odcházím.“

Stefan Skellen se rozkašlal. Bledooký na ni upíral zlý pohled a zlověstně se usmíval. Vilgeforsz se díval stranou.

Jako obvykle, když byla vedena z cely anebo do cely, pokoušela se Yennefer zorientovat, kde se nachází, získat alespoň nějakou informaci, jež by jí pomohla při plánovaném útěku. Jako obvykle byla zklamána, chodby, kterými ji vedli, byly bez oken, takže neměla možnost zahlédnout okolní krajinu nebo aspoň slunce, aby mohla určit světové strany. Telepatii jí znemožňovaly dva těžké náramky a obruč na šíji, vše z dwimeritu.

Její cela byla holá a bezútěšná, Yennefer však dosud nezapomněla na svou úlevu a radost, když ji sem přestěhovali z podzemní kobky se stěnami pokrytými plísní a solnými výkvěty, uprostřed jejíž podlahy se neustále držela louže páchnoucí kalné vody. K jídlu jí byly do té díry házeny odpadky, které jí drží potkani bez obtíží kradli ze zmrzačených rukou. Když jí po nekonečných osmi týdnech sňali řetězy, vyvedli ji ven a dovolili jí, aby se umyla a převlékla, byla nejšťastnějším vězňem na světě. Její nová cela jí

připadala jako královská komnata a řídká polévka jako pochoutka hodná císařské tabule, třebaže i zde jedla pomyje, spala na tvrdé pryčně a přebývala ve studeném kamrlíku, kde po čtyřech krocích narazila na stěnu.

Yennefer zaklela a posadila se na stoličku, která byla kromě pryčny jejím jediným kusem nábytku.

Vstoupil tak tiše, že ho málem nezaslechla.

„Jmenuji se Bonhart,“ promluvil. „Zapamatuj si to jméno, čarodějnice, dobře si je vryj do paměti.“

„Trhni si nohou!“

„Jsem lovec lidí,“ zavrčel. „Před třemi měsíci, v září, jsem v Ebbingu ulovil tvého parchanta – tu proslulou Ciri, o které tady byla řeč.“

Yennefer horečně přemýšlela. Září. Ebbing. Ulovil ji, ale teď ji nemá. Lže?

„Tu popelavou zaklínačku vycvičenou na Kaer Morhen. Přinutil jsem ji bojovat v aréně, vraždit lidi před obecnstvem. Pomalu jsem ji měnil v bestii. Drezúroval jsem ji bičem, pěstmi i botami, dlouho a účinně. Ale zdrhla mi, ta zelenooká zmije.“

Yennefer si nenápadně oddechla.

„Utekla mi do jiných světů. Ale znovu se potkáme, jsem si tím jist. Víš, čarodějnice, jediné, čeho lituji, je to, že tvého vědmáckého milence upekli na hranici. Chtěl jsem mu dát ochutnat své oceli, prašivému proměněnci.“

Yennefer se uchechtla:

„Poslyš, Bonharte, nebo jak si to říkáš. Pobavils mě. Zaklínači nesaháš ani po kotníky, nemůžeš se mu rovnat – v žádném ohledu. Jak jsi přiznal, jsi prachobyčejný ras. Jenže ty můžeš lovit jenom štěňata. Jen malé pejsky.“

„Podívej se, vědmo!“

Prudkým pohybem rozhalil košili a vytáhl zpod ní tři stříbrné medailony na vzájemně propletených řetízcích. Na jednom byla hlava kočky, na druhém gryfa anebo orla. Třetí dobře neviděla, ale zdálo se jí, že na něm byl vlk.

„Takové cetky,“ pokrčila rameny s předstíranou lhostejností, „koupíš na každém jarmarku.“

„Týhle nejsou z jarmarku.“

„Co nepovíš?“

„Přišel čas,“ zasyčel Bonhart, „kdy se slušní lidé začali obávat zaklínačů více než netvorů. Netvoři seděli v lesích a ve skalách, ale proměněnci drze chodili po ulicích, navštěvovali krčmy a tržnice, potloukali se okolo chrámů, úřadů, škol. Slušné lidi to uráželo, začali tedy hledat někoho, kdo by s nestydatými vědmáky udělal pořádek. A našli ho. Nebylo to hned, nebylo to blízko a nebylo to lacino – ale našli. Jak vidíš, dostal jsem tři mutanty, žádný další se neobjevil, aby pobuřoval slušné lidi. Kdyby se objevil, oddělal bych ho jako ty před ním.“

„Vážně?“ ušklíbala se Yennefer. „Ze zálohy, na dálku z kuše anebo bys mu v hospodě namíchal do jídla jed?“

Bonhart schoval medailony pod košili a dvěma kroky byl u ní.

„Provokuješ mě, děvko!“

„O to mi šlo!“

„Ach tak? Předvedu ti, čubko, že se s tím tvým ošoustem můžu rovnat ve všech směrech! Že ho dokonce předčím!“

Oba strážní přede dveřmi sebou polekaně trhli, když znenadání zaslechli z cely rachot, rány, řev a sténání. A kdyby měli někdy v životě možnost uslyšet vráskot do pasti lapeného pantera, přísahali by, že se z cely ozval právě ten zvuk.

Potom se za dveřmi ozvalo strašlivé zařvání, připomínající pro změnu zraněného lva, kterého ovšem strážní rovněž nikdy neslyšeli, neboť mohli spatřit pouze jeho vyobrazení na heraldických štítech. Pohlédli na sebe. Pokývali hlavami. A pak vtrhli dovnitř.

Čarodějka seděla na zemi v koutě místnosti. Vlasy měla rozčuchané, šaty a prádlo roztrhané odshora až dolů a její drobná dívčí ňadra se prudce zvedala a klesala. Z nosu jí

prýštla krev, na líci nabíhala podlitina a na pravém rameni otisky prstů. Lovec lidí seděl na opačném konci cely ve štěpinách rozražené stoličky a oběma rukama se držel za rozkrok. Těž jemu z nosu tekla krev, barvic mu knír šarlatem. Obličej měl poznamenanán krvavými drápanci. Čarodějčiny ledva zahojené prsty s vytrhanými nehty byly ubohou zbraní, zato snýtované okraje dwimeritových náramků měly báječně ostré hrany. V Bonhartově oteklé tváři, přímo za jařmovým obloukem, byla hluboko zabodnuta dvojjzubá vidlice na maso, kterou Yennifer nepozorovaně zcizila při večeři.

„Jen malé pejsky, rase,“ zasípala čarodějka, pokoušejíc se zahalit cáry šatů. „Od čubek se drž co nejdále. Na ně nestacíš, chcípáku!“

Mrzelo ji, že se netrefila tam, kam mířila – do oka. Ale co, cíl se pohyboval a nikdo není dokonalý.

Bonhart hekl, vstal, vytrhl vidličku, zaryčel a zavrával bolestí. Sprostě zaklel.

Hluk z cely mezitím přilákal další dvojici strážných.

„Hej, vy!“ křikl Bonhart, utíraje si rukávem krev z tváře. „Sem! Složte tu kurvu na podlahu, roztáhněte jí nohy a pořádně mně ji držte!“

Bachaři se podívali nejdřív na sebe, pak na strop.

„Raději odejdi, pane,“ ozval se jeden. „Nebudeme ji nikomu roztahovat ani držet. To není naše práce.“

„A kromě toho,“ doplnil šeptem druhý, „nechceme skončit jako Rience a Schirru.“

*

Condwiramurs odložila kartón s obrázkem sedící ženy se skloněnou hlavou. Žena byla v poutech a řetězy přikována ke kamenné stěně.

„Ji věznili,“ utrousila, „a zaklínač mezitím v Toussaintu dováděl s nějakou brunetkou.“

„Odsuzuješ ho?“ zeptala se Nimue. „Ačkoliv o tom skoro nic nevíš?“

„Ne, neodsuzuji, ale...“

„Není žádné ale. Nemluv o tom, prosím.“

Nějakou dobu seděly mlčky a listovaly grafickými listy ve složce.

„Všechny verze legendy,“ ukázala Condwiramurs na jednu ilustraci, „uvádějí jako místo jejího konce, rozhodujícího střetnutí Dobra se Zlem, hrad Rhys-Rhun. Všechny – kromě jediné.“

„Kromě jediné,“ přisvědčila Nimue. „Kromě málo známé anonymní verze zvané *Černá kniha z Ellanderu*.“

„Nepíše se v ní náhodou, že finále legendy se odehrálo na hradě Stygga?“

„Správně. I některé další události se v podání *Černé knihy* značně liší od kánonu.“

„Zajímalo by mě,“ zvedla hlavu adeptka, „který z těch dvou hradů je na tom obrázku? Který je vytkán na tvém gobelínu? Který z nich byl ten pravý?“

„To se patrně nikdy nedovíme. Hrad, na němž pověst končí, neexistuje. Byl zničen, nezůstala po něm ani stopa, v tom se shodují všechna znění – včetně *Knihy z Ellanderu*. Žádné místo uvedené v pramenech není přesvědčivé. Nevíme a asi se nikdy nedovíme, jak ten hrad vypadal a kde stál.“

„Ale pravda...“

„Pro historickou pravdu to nemá žádnou důležitost,“ přerušila ji stroze Nimue. „Nezapomínej, že nevíme ani to, jak vypadala Ciri. Ciri je prostě tato dívka, kterou Wilma Wessely zachytila ve vzrušené rozmluvě s elfem Avalac'hem – jednoduše o tom nepochybujme.“

„Ale,“ postavila si hlavu Condwiramurs, „na tvém gobelínu...“

„Je hrad, kde skončila legenda.“

Dlouho bylo ticho. Šustily jen obrácené výkresy.

„Nemám ráda pověst z *Černé knihy*,“ vrátila se posléze k tématu Condwiramurs. „Je taková... Taková...“

„Ošklivě pravdivá,“ dokončila Nimue.

*

Condwiramurs zívla a odložila *Půl století poesie* – doplněné vydání s doslovem profesora Everetta Denhoffa Juniora. Přemístila polštáře ze sestavy čtecí do sestavy spací, protáhla se a zhasila lampu. Komnata se pohroužila do tmy, jen tenký proužek měsíčního světla pronikal dovnitř škvírou mezi závěsy. Co si vybrat této noci, přemítala adeptka, vrtíc se na prostěradle. Ponechat to náhodě anebo kotvit?

Zvolila druhou možnost.

Byla taková nejasná, leč vytrvale se vracející vidina, jež se nedala dosnit do konce, ztrácela se a mizela mezi jinými sny, podobně jako se útek ztrácí a mizí v barevném desénu tkaniny. Noční vidina, která se neuchytila v paměti, třebaže matná vzpomínka úporně přetrvávala.

Usnula rychle. Sotva zavřela oči, přišel sen.

Bezmravné noční nebe, měsíc a hvězdy. Na svazích kopců sněhem poprášené vinice. Černý, hranatý obrys budovy, zubaté zdi, nárožní věže.

Dva jezdci. Vjíždějí na pusté nádvoří, sesedají a míří k portálu. Avšak do temného otvoru vstupuje pouze jeden.

Ten s bílými vlasy.

Condwiramurs vykřikne ze spánku a trhne sebou.

Bělovlasý schází po schodišti do hlubokého podzemí. Kráčí temnými chodbami, v pravidelných odstupech zapaluje louče v železných úchytech. Stíny tančí po stěnách a stropní klenbě.

Chodba, schody, další chodba. Místnost, klenuté sklepení se sudy podél stěn. Cihlová zídka, za kterou se chodba rozbíhá. Obě cesty vedou do neproniknutelné temnoty. Bělovlasý zapálí další pochoděň a z pochvy na zádech

vytáhne meč. Váhá, kterým směrem má pokračovat. Rozhodne se pro chodbu vpravo. Je černá, nízká a klikatá.

Condwiramurs křičí strachy, má předtuchu, že ta cesta vede vstříc nebezpečí. Zároveň si uvědomuje, že bělovlasý nebezpečí hledá. Je to jeho řemeslo. Snílka se třese jako v horečce, v oneirokopickém transu předvídá, co se v následující chvíli stane.

Dávej pozor, střež se! Ohlédni se, zaklínači!

Netvor zaútočil ze tmy, z úkrytu, neslyšně a záludně. Vyletěl ze stínu jako střela, jako otrávený šíp.

*Až svitne den a jestřáb vyletí
Mocnými křídly vzhůru k výšinám
Blíž družce své zamává perutí
Roj ptáčátek si přizve k něžným hrám
Oddám se, paní, s vyznáním jen vám,
I s žářem lásky k chvílím radostným.
Soud lásky káže tak, to přísahám,
Etos náš je být spolu, dobře vím.*

François Villon

Třebaže doposavad tak pospíchal, tak chvátal, tak se štvál a oddech si nedopřál, setrval zaklínač téměř celou zimu v Toussaintu. Jaké měl k tomu důvody? Nenapišu. Měl je, toť vše, škoda více slov. Těm zas, kdož by chtěli zaklínače pranýřovat, připomenu: láska nejedno má jméno a nesudíte, abyste nebyli souzeni.

Marigold:
Půl století poesie

Those were the days of good hunting and good sleeping.

Rudyard Kipling

KAPITOLA TŘETÍ

Netvor zaútočil ze tmy, z úkrytu, neslyšně a záludně. Vyletěl ze stínu jako střela, jako otrávený šíp.

Geralt, jakkoli překvapen, zareagoval instinktivně. Bleskově uskočil, až se otřel o stěnu chodby. Bestie proletěla kolem, odrazila se od kamenné zdi jako míč, přemetem se obrátila, mávla křídly, zasyčela a s otevřeným zobanem znovu zaútočila.

Tentokrát byl zaklínač připraven. Udeřil z krátkého náprahu, obratem lokte. Mířil na hrdlo, na rudý lalok na voleti. Ucítit, jak ostří proniká tělem. Rána mečem srazila netvora k zemi. Skoffin zakřičel a byl to křik téměř lidský. Házel sebou v suti rozdrcených cihel, bil křídly, švihal okolo sebe bičovitým ocasem a chrlil krev. Zaklínač byl přesvědčen, že je po boji, ale netvor jej nepříjemně překvapil: nečekaně se na něj vrhl s napřaženými drápy a klapajícím zobákem. Geralt uhnul, odrazil se ramenem od zdi a využívaje sílu odrazu, sekl zespodu. Zasáhl, skoffin znovu padl mezi cihly, jeho krev se rozstříkla po stěně a stékaje po ní, vytvořila mokrý, lesklý ornament. Sražený netvor se již nezmítal, pouze se trásl, natahoval dlouhý krk a skřehotal. Krev z něj rychle unikala a mizela v cihlové suti.

Geralt by ho mohl dobít, ale nechtěl zbytečně ničit kůži. Čekal, až bestie vykrvácí. Poodešel pár kroků, otočil se čelem ke zdi, rozepnul si kalhoty a s úlevou se vymočil.

Skoffin ztichl a znehybněl. Zaklínač k němu opatrně přistoupil a lehce do něj dloubl špičkou meče. Vida, že je po všem, uchopil netvora za ocas a zvedl jej. Držen u kořene ocasu ve výšce lidského pasu, dosahoval zabítý skoffin ostrým zobákem k zemi. Jeho křídla měla rozpětí něco přes čtyři stopy.

„Nejsi nijak zvlášť těžký, kurolišku,“ zatřásl Geralt netvorem, který skutečně nevážil více než vykrmený krocan. „Naštěstí mně neplatí za váhu, ale za kus.“

*

„Páni,“ hvízdal Reynart de Bois-Fresnes skrze zuby, což u něj, jak již Geralt poznal, znamenalo vyjádření nejvyššího údivu či obdivu. „Poprvé vidím něco takového na vlastní oči. To je šereda, jen co je pravda. Takže tohle je ten obávaný bazilišek?“

„Ne,“ zvedl Geralt svůj úlovek do výše, aby si ho rytíř mohl dobře prohlédnout. „Tohle není bazilišek, nýbrž kurolišek.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„Zásadní. Bazilišek čili regulus je plaz, tento kurolišek zvaný též skoffin anebo kokatryx je ornitoreptilus – to znamená zpola plaz, zpola pták. Je jediným představitelem podtřídy, kterou vědci nazvali *Ornithoreptilia*, když po dlouhých disputacích shledali...“

„Který z těch dvou,“ vpadl mu do řeči Reynart de Bois-Fresnes, očividně pramálo zvědavý na disputace vědců, „pohledem zabíjí anebo mění v kámen?“

„Žádný. Je to výmysl.“

„Proč se tedy lidé obou tolik bojí? Tenhle tady není ani moc velký. Může být tak nebezpečný?“

„Tenhle tady,“ potřásl Geralt mrtvým netvorem, „útočí obvykle zezadu a míří bezchybně mezi obratle anebo na aortu nad levou ledvinou. Většinou stačí jediná rána zobanem. Pokud jde o baziliška, je zcela jedno, kam kousne: jeho jed je nejsilnější známý neurotoxin, který zabíjí během několika okamžiků.“

„Brrr... Pověz, který z nich se dá zabít pomocí zrcadla?“

„Každý. Pokud ho tím zrcadlem silně praštíš do hlavy.“

Reynart de Bois-Fresnes vybuchl smíchy. Geralt se

nesmál, vtip o baziliškovi a zrcadle ho přestal bavit už na Kaer Morhen, učitelé jej příliš často opakovali. Stejně málo směšné mu připadaly žerty o pannách a jednorožcích. Ovšem ta nejhloupejší anekdota byla o mladém zaklínači, který měl uzavřít sázku, že si potřeše rukou s dračicí.

Usmál se. Vzpomínám.

„Jsem rád, když se usmíváš,“ prohlížel si ho pozorně Reynart. „Když jsi takový, jako v této chvíli. Ne jako tehdy v říjnu, když jsme se poprvé setkali v druidském lese. Tenkrát jsi byl ponurý, zahořklý, uražený na celý svět jako napálený lichvář a popudlivý jako milovník, kterému se celou noc nepostavil. Ba ani zrána.“

„Vážně jsem byl takový?“

„Vážně. Tak se nediv, že jsem si tě oblíbil takového, jako jsi teď. Proměněného.“

„Léčba prací,“ potřásl Geralt opět zabítým kuroliškem. „Blahodárný vliv profesionálního uplatnění na psychiku. A abych pokračoval v terapii, rovnou přejdu k obchodu. Na skoffinovi je možno vydělat více než jen smlouvenou odměnu za ulovení. Není moc posekaný, jestli máš zájemce, který ho vezme vcelku na vycpání anebo vypreparování, neber méně než dvě stovky. Pokud ho budeš muset rozprodat po kusech, pamatuj, že nejcennější jsou směrovky, tahle dlouhá pera nad kořenem ocasu. Dají se zaostřit mnohem jemněji než husí, píšou hezky čistě a málo se opotřebovávají. Zkušený písař dá za jedno bez váhání i pět babek.“

„Mám klienty na mršinu k vycpání,“ zasmál se rytíř. „Cech bednářů. Viděli v Castel Ravello vycpanou tu šeredu, plesnici nebo jak... Víš kterou... Tu, cos ji dva dny po Saovine zabil ve zříceninách staré hlásky.“

„Vzpomínám.“

„Nuže bednáři viděli tu vycpanou mrchu a prosili mě o nějakou podobnou raritu do jejich cechovní síně. V Toussaintu si bednáři na nedostatek práce stěžovat nemohou, a proto je jejich cech pořádně zazobaný. Nabídneme

jim kuroliška za dvě stě dvacet. A možná nasmlouváme ještě něco navrch. Co se týče těch ceněných per... Bečkaři si ani nevšimnou, když té potvoře vytrhneme ze zadku pár brků a střelíme je dvorní kanceláři. Kancelář neplatí z vlastní kapsy, ale z knížecí pokladnice, a tak nám vysází ne pět, ale rovnou deset za kus.“

„Obdivuji tvou podnikavost.“

„*Nomen omen*,“ zazubil se Reynart de Bois-Fresnes od ucha k uchu. „Máma musela při mém narození něco tušit, když mi dala jméno chytrého lišáka z dětských pohádek.“

„Měl z tebe být kupec, a ne rytíř.“

„Možná měl,“ souhlasil Reynart. „Jenže kdo se narodil jako syn erbovního pána, bude erbovním pánem a umře jako erbovní pán, když předtím zplodí, chachacha, další malé erbovní pány. A to nezmění, ani kdyby se rozkrájel. Ty přece umíš zatraceně dobře počítat, Geralte, a také se nezabýváš handlem.“

„Nezabývám. Z podobné příčiny jako ty. Leda s tím rozdílem, že já nikoho nezplodím. Ale pojďme už.“

Venku pod hradbami hrádku je zaštípal mráz a ovanul vítr z hor. Noc byla jasná, nebe bez mraků a plné hvězd, ve světle měsíce jiskřil čerstvý sníh.

Čekající koně je uvítali frkáním.

„Mohli bychom rovnou navštívit zákazníka a uzavřít obchod,“ navrhl rytíř. „Ale nepospícháš náhodou zpátky na Beauclair? Do jisté ložnice?“

Geralt neodpověděl, jelikož na takové otázky neodpovídal z principu. Přivázał skoffina na hřbet nákladního koně a sám nasedl na Klepnu.

„Navštívíme zákazníka,“ rozhodl. „Noc je ještě mladá a já mám hlad. Také bych se rád něčeho napil. Zajedeme do města, do ‚Bažantnice‘.“

Rytíř se zasmál a odsunul stranou štít s červenožlatou šachovnicí, aby se mohl vyškrábat do vysokého rytířského sedla.

„Dle tvého přání, příteli. Vyrážíme do ‚Bažantnice‘. Vpřed, Bucefale.“

Zamířili dolů po svahu k silnici lemované řadou topolů.

„Víš co, Reynarte,“ ozval se cestou Geralt. „I já jsem si tě oblíbil takového, jako jsi teď. Když se chováš a mluvíš jako normální člověk. Když jsme se seznámili, mluvil jsi zoufale pitomým vázaným jazykem.“

„Na mou čest, sire Geralte, jsem bludným rytířem,“ zachechtal se Reynart de Bois-Fresnes. „Copak nevíš, že rytíři vždycky mluví jako praštění cimbuřím? To je podobné poznávací znamení jako tenhle štít. Stejně jako podle erbu, rovněž podle řeči poznáme, kdo patří k bratrstvu.“

*

„Na mou čest,“ promluvil Rytíř šachovnice, „nepotřebně se kormoutíš, sire Geralte. Vaše družka se již dozajista ku zdraví navrací a na utržené zranění zapomíná. Její Jasnost paní kněžna má učené mediky, již si s každým neduhem, jakož i újmou na zdraví hravě poradí. Na mou čest, není třeba si dělati těžkou hlavu.“

„Jsem téhož názoru,“ řekl Regis. „Přestaň se mračit, Geralte. Vždyť Milwu léčily i druidky...“

„Druidky se v léčení vyznají,“ připojil se Cahir. „Nejlepším důkazem je moje rozbitá palice. Podívejte se, je zase jako nová. Milwa se už jistě cítí dobře, není důvod k obávám.“

„Doufám.“

„Zdráva jest,“ zopakoval rytíř, „vaše paní Milwa jako rybička, vsadím krk, že již i na bálech tančí, hostin se účastní. Na Beauclair se každou chvíli koná nějaký ples či hodo-kvas. Ha, na mou čest, nyní, když jsem splnil rytířský slib, jsem i já...“

„Splnil jsi slib?“

„Fortuna mi byla nakloněna! Měl bych vám vysvětliti, že

jsem na jaře složil slavnostní přísahu. A ne ledajakou: zavázal jsem se skoliti do Yule patnáctero loupežníků. To jsem dokázal, jsemť uvolněn. Mohu opětovně pítí a jísti hovězí. A nemusím již tajiti své jméno. Dovolte, abych se představil. Jsem Reynart de Bois-Fresnes.“

„Těší nás.“

„Mluvílo se tady o bálech?“ otázala se Angoulême, popohánějíc koně, aby jí neuniklo ani slůvko. „Doufám, že jídla a pití bude dost i pro nás. A taky bych si docela ráda zatancovala.“

„Na mou čest, u dvora kněžny Anny Henrietty bude všechno,“ ujistil je Reynart de Bois-Fresnes. „Plesání a hodování, vystoupení kejklířů, divadelní představení, hudební, taneční i poetické večírky. Jste přece přátelé pana Marigolda... Chtěl jsem říci: vicehraběte Juliana. A ten je nesmírně milý Její Jasnosti paní kněžně.“

„Takže se nechvástal,“ vykulila oči Angoulême. „Jak to bylo doopravdy s tou jejich láskou? Znáš tu historii, pane rytíři? Vyprávěj.“

„Angoulême,“ napomenul ji zaklínač. „Musíš opravdu všechno vědět?“

„Nemusím. Ale chci! Nekafrej, Geralte. A přestaň se tvářit tak nakvašeně, jinak nebudou muset houbaři houby nasbíraný kolem týhle stezky ani nakládat do octa. A ty, rytíři, povídej.“

Ostatní bludní rytíři, kteří jeli v čele průvodu, zanotovali píseň s opakujícím se refrénem. Její slova byla dost nejapná.

„Udalo se to,“ začal rytíř, „před šesti lety. Pan poeta byl hostem u dvora celou zimu a celé jaro, na loutnu hrál, romance pěl, básně deklamoval. Kníže Raimund byl v tom čase na rokování v Cintře. Zpátky domů nespěchal, nebylo žádným tajemstvím, že si v Cintře vydržoval milostnici. A paní Anarietta a pan Marigold... Inu, Beauclaire je zvláštní, čarovné místo, kde milostná kouzla na lidi mocně působí... Určitě si toho všimnete. Kněžna s trubadúrem

to sami na sobě poznali. Možná ani nevěděli, jak k tomu došlo: veršičky, komplimenty, květiny, slovíčka, pohledy, vzdechy... Zkrátka se dostali do blízkého poměru.“

„Jak blízkého?“ vypískla Angoulême.

„Očitým svědkem jsem nebyl,“ řekl rytíř škrobeně. „A nehodí se roznášet klevety. Krom toho ve svém věku snad již víš, slečinko, že ačkoli má láska nejedno jméno, nakonec vždy muže se ženou vzájemně přitahuje tělo na tělo.“

Cahir vyprskl. Angoulême se zcela výjimečně nezmohla na odpověď.

„Scházeli se potají asi dva měsíce,“ navázal Reynart de Bois-Fresnes. „Od Belleteynu do letního slunovratu. Časem nicméně zapomněli na obezřetnost. Zvěst se roznesla a zlé jazyky je nenechaly na pokoji. Pan Marigold nemeškal a kvapně opustil knížectví. Záhy se ukázalo, jak rozumně učinil. Neboť ledva se kníže Raimund vrátil z Cintry, jeden úslužný lokaj mu vše vyzvonil. Když kníže zvěděl, jaká pohana ho potkala a kdo mu parohy nasadil, upadl do hrozného afektu, to si zajisté dokážete představit. Mísu s omáčkou na uvítací tabuli převrhl, slouhu-donašeče porcovacím nožem na místě zapíchl a neslýchané věci při tom hulákal. Potom dal přede svědky dvornímu maršálkovi do zubů a rozbil na střepey vzácné kovirské zrcadlo. Kněžnu uvěznil v jejích komnatách a pod pohrůžkou mučení si vynutil její doznání. Marigolda nechal stíhat a svým lidem rozkázal svůdníka na místě zabít a vyrvat mu srdce z hrudi. Inspirován nějakou starou bájí, hodlal cizoložníkovu srdce upéci a přinutit nevěrnou choť sníst je před očima celého dvora. Fuj, nechutnost! Naštěstí se panu Marigoldovi podařilo včas zmizet za hranice.“

„Naštěstí. Potom kníže umřel?“

„Baže, umřel. Řečený incident mu tak zvedl žluč a uvedl krev do varu, že ho ranila mrtvice a zchvátila paralysa. Půl roku ležel jako kláda. Však vykřesal se z toho. Postavil se na nohy a zase chodil. Jenom okem takhle mžoural, hele...“

Rytíř se otočil v sedle, přimhouřil oko a zapitvořil se jako opice.

„Jakkoli byl kníže Raimund,“ pokračoval, „odjakživa vyhlášený děvkař a obšoustník, s tím mrkáním se z něj stal ve smilnění ještě větší *pericolosus*. Každé rádodajce se zdálo, že z náklonnosti k ní tak pomrkává, že jí milostná znamení dává. A nemálo ženským byla taková knížecí pozornost tuze po chuti. Netvrdím, že je všechno slabší pohlaví v Toussaintu tak chtivé a uvolněných mravů, nicméně jak tak kníže v jednom kuse mrkal, *per saldo* si přišel na své. Nakonec ale přebral míru a šlak ho trefil podruhé. Vypustil ducha. V cizí posteli.“

„Na ženské?“ zahihňala se Angoulême.

„Po pravdě řečeno,“ do této chvíle smrtelně vážný rytíř se usmál pod vousy, „pod ženskou. Leč není třeba zabíhat do podrobností.“

„To se rozumí,“ přisvědčil Cahir. „Velký smutek patrně po zesnulém knížepánovi nebyl, což? Během tvého vyprávění jsem nabyl dojmu...“

„Že nevěrná žena je ti sympatičtější než podváděný manžel,“ vpadl jim po svém způsobu do hovoru upír. „Je to jen proto, že zde nyní panuje ona?“

„Proto také,“ odvětil s odzbrojující upřímností Reynart de Bois-Fresnes. „Ale není to jediný důvod. Kníže Raimund, budiž mu země lehká, to vám byl takový prevít, nectnota a – s prominutím – kurevník, že by z něj samotný čert dostal žaludeční vředy. A to jsme v Toussaintu snášeli jeho panování sedm let. Zato kněžnu Anariettu lid zbožňuje.“

„Nemusíme se tedy obávat,“ ujišťoval se kysele Geralt, „že nebožtík Raimund zanechal přátele, které by mohlo napadnout uctít výročí jeho smrti tak, že si s dýkami počíhají na našeho přítele Marigolda?“

„Bez obav,“ pohlédl na něj rytíř chápavě. „Na mou čest, nic mu nehrozí. Říkal jsem přece, že je milý paní Anariettě. A pro Její Jasnost by každý bez váhání skočil do ohně.“

*Vrátil se rytíř pravý
z válečné výpravy.
Milá nečekala
dříve se provdala.
Hej, hola, hej,
rytířský úděl.*

Vyplašeno rytířským zpěvem, vzneslo se z korun stromů u cesty s křikem hejno kavek.

Zanedlouho vyjeli z lesů do širokého údolí mezi kopci, na nichž se proti modrému nebi bělaly věže zámečků. Kam až oko dohlédlo, porůstaly mírné svahy kopců špalíry keřů, vyrovnané jako vojsko při nástupu. Země pod keři byla vystlána červeným a žlutým listím.

„Co je to?“ ukázala prstem Angoulême. „Snad ne réva?“

„Vinná réva,“ potvrdil pyšně Reynart de Bois-Fresnes. „Proslavené vinice v dolině Sansretour. Z hroznů, jež zde dozrávají, se lisují nejlepší vína světa.“

„Pravda,“ souhlasil Regis, který se vyznal snad ve všech oborech. „Podílí se na tom půda vulkanického původu a zdejší mikroklima, jež každoročně zajišťuje ideální poměr vodních srážek a slunečných dnů. A poněvadž přírodní podmínky jsou doplněny tradicí, umem a pílí místních vinařů, výsledný produkt je prvotřídní kvality a značky.“

„Pěkně jsi to řekl,“ projevili uznání rytíř. „Kvalita a značka. Pohleďte kupříkladu na svahy pod tím zámečkem. V našem kraji dávají hrady a zámky jména vinohradům a sklepům, které jsou pod nimi. Tento se zove Castel Ravello a z jeho sklepů pocházejí taková vína jako Erveluce či Fiorano. Nemohu nepřipomenout naše slavné Est Est, museli jste o něm slyšet. Soudek Est Est stojí tolik, jako deset soudků vína z Cidaris anebo nilfgaarských vinic kolem Alby. Všude vůkol můžete vidět zámečky a vinice známých jmen: Vermentino, Toricella, Casteldaccia,

Tufo, Sancerre, Nuragus, Coronata či Corvo Bianco, po elfsku Gwyn Cerbin. Tuším, že ta jména vám rovněž nejsou cizí.“

„Nejsou cizí, ha!“ zvolala Angoulême. „Zvlášť, když si člověk kolikrát musel dávat bacha, aby ho šelma putykář nepohostil některou z těch fajnových značek namísto obyčejnýho stolního vína. Host si náramně pošmákne, ale při odchodu musí v hospodě nechat koně i s postrojem, tolik tohleto Castel anebo Corvo koštuje. Pro zmlsaný panstvo jsou takový sorty akorát, ale my, prostý lidi, se dovedem jak náleží zrychtovat i z levnějšího trunku. Dejte na mě, blije se nemlich stejně po Est Est jako po jabčáku.“

*

„Nic nedáme na názory naší malé Angoulême ohledně vína, zaklínači,“ povolil si Reynart opasek a uvelebil se na lavičce za stolem. „Necháme si přinést nějakou kvalitní značku a dobrý ročník. Máme na to, vydělali jsme si. Můžeme si dopřát, co hrdlo ráčí.“

„Jasně,“ kývl Geralt na krčmáře. „Marigold občas říkává, že snad mohou být i jiné důvody pro vydělávání peněz, ale nikdy se nemůže rozpomenout jaké. Ochutnejme to, co tak lákavě voní z kuchyně. Mimochodem, nečekal jsem, že v tuto pozdní hodinu bude v ‚Bažantnici‘ ještě tolik hostů.“

„Vždyť je dneska svátek Yule,“ vysvětlil hospodský, který zaslechl jeho slova. „Lidé slaví. Baví se. Domácké věštění provádějí. Tradice jsou u nás...“

„Já vím,“ přerušil proud krčmářovy řeči zaklínač. „Co tradičního jsi dneska připravil v kuchyni?“

„Uzený jazyk s křenem. Bujón z kapouna s mozečkovými knedlíčky. Sekanou pečení s knedlíkem a zelím...“

„Nos na stůl, dobrý muži. A k tomu... Co k tomu, Reynarte?“

„K sekané,“ zamyslel se rytíř, „si dáme červené Côte de Blessure. Ročník, kdy nás navždy opustila stará kněžna Karoberta.“

„Příhodná volba,“ projevily uznání šenkýř. „K vašim službám, panstvo.“

Snítka jmelí neobratně hozená přes rameno jedním z děvčat u sousedního stolu spadla Geraltovi do klína. Oslavující společnost se rozesmála, dívčina roztomile zčervenala.

„Nic z toho!“ zvedl rytíř snítku a hodil ji zpět. „Těmhle nebude tvůj vyvolený. Je zadaný, panenko. Už je v moci jistých zelených očí...“

„Mlč, Reynarte!“

Hospodský přinesl objednané jídlo a pití, jedli tedy a pili, mlčeli a sledovali okolní veselí.

„Yule,“ řekl zamýšleně Geralt a postavil na stůl pohár. „*Midinværne*. Zimní slunovrat. Trčím tady už dva měsíce. Dva ztracené měsíce.“

„Měsíc,“ opravil ho klidně Reynart. „Pokud jsi ztratil nějaký čas, tak jen pouhý měsíc. Potom sníh zasypal horské průsmyky a od té doby jsou neschůdné. Žes tady zůstal do Yule a nejspíš zůstaneš až do jara, je očividně způsobeno řízením vyšší moci, marný smutek a žal. Na každý pád na mě smutek a žal moc nehraj, stejně neuvěřím, že toho tak hluboce lituješ.“

„Ech, co ty víš, Reynarte? Co o tom víš?“

„Moc ne,“ uznal rytíř, dolévaje poháry. „Ne o moc více než to, co vidím. A viděl jsem, jak jste se prvně setkali – ty a ona. Pamatuješ na Svátek kádě? Na bílé kalhotky?“

Geralt neodpověděl. Pamatoval.

„Čarovný je náš zámek Beauclair, milostná kouzla zde na lidi mocně působí,“ zamumlal Reynart, upil vína a válel je po jazyku. „Už sám pohled na něj je okouzlující. Vzpomínám, jak vás to tehdy v říjnu vzalo, když jste ho spatřili poprvé. Jak to ten Cahir tenkrát řekl?“

„Okázalý zámek,“ řekl s obdivem Cahir. „Na mou duši, reprezentativní a oku lahodící sídlo.“

„Pěkně si vaše kněžna bydlí,“ konstatoval Regis. „To se musí nechat.“

„Kurva, celkem parádní barák,“ dodala Angoulême.

„Zámek Beauclaire,“ řekl hrdě Reynart de Bois-Fresnes. „Elfská stavba, jen maličko upravená a přebudovaná. Prý samotným Faramondem.“

„Ne prý,“ namítl upír. „Nýbrž bez nejmenších pochyb. Faramondův styl je zde zřetelný na první pohled. Stačí se podívat na ty věže.“

Věže, štíhlé bělostné obelisky, na které je Regis upozornil, se tyčily vysoko nad červenými střechami k nebi. Na pohled připomínaly svíce, z nichž stekly kaskády vosku na mistrně zdobený podstavec svícnu.

„V podzámčí se rozkládá město Beauclaire,“ ukazoval jim rytíř Reynart. „Hradby jsou samozřejmě vztyčeny později, víte přece, že elfové nestavěli hrazená města. Pobídněte komoně, vážení, máme před sebou ještě kus cesty. Pouze se vám zdá, že Beauclaire je tak blízko, způsobuje to panoráma okolních hor.“

„Jedme.“

Cestou k městu předjížděli vozy a káry, další a další vozy a káry – všechny plné hroznů. Poté dorazili do rušných, kvasícím moštem vonících uliček města a posléze do parku plného vzrostlých topolů, tisů, dřívíšťalů a zimostrážů. Minuli keře růží, převážně odrůd *multiflora* a *centifolia*. Nakonec stanuli před sloupy a architrávy, portály a archivolty průčelí paláce. Vstříc jim vyběhli sloužící a loka-
jové.

A na schodišti je uvítal Marigold, vymydlený, nakadeřený a vystrojený jako princ.

„Co je s Milwou?“

„Je v pořádku, neboj se. Sedí v komnatách, které jsou pro vás přichystány, a nechce se odtamtud hnout.“

„Proč?“

„O tom později. A teď pojď, kněžna čeká.“

„Rovnou z cesty?“

„Takové bylo její přání.“

Sál, do něhož vstoupili, byl plný lidí barevných jako rajští ptáci. Geralt neměl ani čas se rozhlédnout, protože ho Marigold strkal k mramorovému stupínku, na němž stály dvě ženy, výrazně se lišící od okolní společnosti.

Zavládlo ticho.

První z žen měla ostrý, maličko zvednutý nos a pronikavé, jakoby horečnaté modré oči. Kaštanové vlasy měla upraveny do dokonalého, vskutku uměleckého účesu propleteného hedvábnými stužkami a vypracovaného do sebemenších detailů – včetně bezchybného půlměsíčku lokny do čela. Černý živůtek hluboko vystřižených šatů byl protkán měňavými bleděmodrými a liliovými vlákny, černá sukně byla poseta drobounkými zlatými chryzantémami. Šíjí a výstřih zdobila mřížka či síťka nesmírně složité zlatnické práce – náhrdelníku ze smaragdů, onyxů a lazuritů, zakončeného na nejspodnějším cípu jadeitovým křížkem, umístěném již mezi drobnými, šněrovačkou nadzvednutými prsy. Zdálo se, že křehká ramena té ženy nemohou tvořit dostatečnou oporu okraji širokého a hlubokého dekoltu, že látka musí každou chvíli sklouznout z jejího poprsí. Zůstávala však na svém místě, udržována tajemnými finesami krejčovského umění a řemesla.

Její společnice byla víceméně stejně vysoká a na rtech měla rtěnku stejné barvy. Na tom ale podobnost obou žen končila. Ta druhá nosila na krátce ostříhaných vlasech

krajkový čepeček lemovaný mušelinovým závojíčkem sahajícím po špičku nosu. Květinový motiv na závoji nemohl zamaskovat velké a lesklé oči, zvýrazněné zelenými stíny. Stejný květinový závoj průsvitně halil výstřih černé toalety s nabíranými rukávy. Šaty byly na zdánlivě náhodných místech ozdobeny zlatě vyšitými hvězdami s drobnými broušenými krystalky akvamarínu a horského křišťálu.

„Jasně Osvícená kněžna Anna Henrietta,“ ozval se polohlasně někdo za Geraltovými zády. „Klekněte, páni.“

Hrome, která z těch dvou to může být, uvažoval Geralt, ohýbaje bolavé koleno v ceremoniálním pokleku. Obě, aby je šlak trefil, vypadají stejně knížecky... Ba, královsky.

„Povstaň, pane Geralte,“ rozptýlila jeho pochyby ta s kaštanovou frizúrou a špičatým nosem. „Vítám tě, jakož i tvé přátele na zámku Beauclair v Knížectví toussaintském. Jsem potěšena, že mohu hostit osoby plnící tak šlechetný závazek. Tys navíc dlouholetým přítelem mému srdci milého vicehraběte Juliana.“

Marigold se na ta slova hluboko uklonil.

„Vicehrabě,“ pokračovala kněžna, „mi vyjevil důvod a cíl vaší mise, prozradil mi, co vás přivádí do Toussaintu. Jeho vyprávění dojalo mé srdce. Hodlám tě přijmout na soukromé audienci, pane Geralte. Musím ji však maličko odložit, neboť mne tíží státní povinnosti. Končí vinobraní a v souladu s tradicí musím zahájit Svátek kádě.“

Žena po kněžnině boku, ta v závoji, se k ní naklonila a rychle cosi šeptala. Anna Henrietta pohlédla na zaklínače, pousmála se a olízla si rty.

„Mým přáním a vůlí je,“ pronesla zvýšeným hlasem, „aby nám při kádi spolu s vicehrabětem Julianem posloužil pan Geralt z Rivie.“

V houfu dvořanů a rytířů to zašumělo jako při větru v korunách borovic. Kněžna Anarietta obdařila zaklínače posledním vláčným pohledem a v doprovodu své společnice a několika pážat opustila audienční sál.

„Hrom do toho,“ vydechl Rytíř šachovnice. „To je překvapení. Dostalo se ti nezanedbatelné pocty, pane Geralte.“

„Není mi příliš jasné, oč jde,“ přiznal Geralt. „Jakým způsobem mám posloužit Její Milosti?“

„Její Jasnosti,“ opravil jej vystrojený šlechtic s postavou cukráře. „Promiň, pane, že tě opravuji, leč musím dostát své povinnosti. Dodržování tradice a protokolu věnujeme u nás v Toussaintu, značnou pozornost. Jsem Sebastian Le Goff, šambelán a dvorní maršálek.“

„Těší mne.“

„Oficiální a protokolární titul paní Anny Henrietty,“ šambelán byl nejen tlustý jako cukrář, ale dokonce i voněl cukrovím, „je ‚Jasně Osvícená‘, neoficiální ‚Její Jasnost‘. Pro prostý lid je to ‚paní kněžna‘. Ovšem až tě panovnice přijme, obrať se na ni vždy oslovením Jasnosti.“

„Děkuji, budu si to pamatovat. A ta druhá dáma? Jak mám titulovat ji?“

„Její oficiální titul zní ‚Ctihodná‘,“ poučil ho šambelán. „Ale oslovení ‚paní‘, je přípustné. Je to příbuzná paní kněžny, jmenuje se Fringilla Vigo. Na přání Její Jasnosti právě paní Fringille posloužíš u kádě.“

„Prozrad' mi ještě, pane šambeláne, na čem se zakládá ta služba?“

„Není to nic těžkého. Abys věděl, již dávno používáme na hrozny mechanické lisy, leč tradice...“

*

Na nádvoří panoval ruch jako v úle. Nad ním se nesly frenetické trylky píšťal a fléten, doprovázeny chřestěním, cinkáním a bubnováním tamburín. Na pódiu uprostřed dvora stála ohromná kád', kolem níž skákali a metali salta a kotrmelce révovím ověncení žongléři a akrobati. Na nádvoří a na pavlačích okolo něj se tísnili diváci: dámy, šlechtici, rytíři, měšťané, kupci i prostý lid.

Šambelán Sebastian Le Goff zvedl hůl ovinutou šlahounem révy a třikrát s ní klepl o dláždění.

„Ho, ho!“ zahalekal. „Vznešené dámy a pánové, rytíři, lidé!“

„Ho, ho!“

„Ho, ho! Toť prastarý obyčej! Necht' prospívá vinná réva! Ho, ho! Necht' na slunci zraje!“

„Ho, ho! Necht' zraje!“

„Ho, ho! Necht' se zdaří vinobraní! Necht' nám šťáva kvasí! Necht' nabírá sílu a chuť! Necht' se nám ve víno mění! Necht' nám stéká do pohárů a stoupá do hlav ku chvále majestátu, krásných dam, statečných rytířů a pilných vinařů!“

„Ho, ho! Na zdraví!“

„Necht' předstoupí Švarně!“

Z damaškového stanu na protější straně nádvoří vystoupily dvě ženy – kněžna Anna Henrietta a její černovlasá společnice. Obě byly zahaleny v dlouhých šarlatových pláštích.

„Necht' předstoupí Mladí!“

„Mladí“ byli předem poučeni, co mají dělat. Marigold zamířil ke kněžně, Geralt vykročil v ústrety černovlásce, o které již věděl, že se jmenuje Fringilla Vigo.

Obě ženy zároveň odhodily pláště a dav vznesl hromové ovace. Geralt polkl slinu. Ženy měly na sobě krátké a jako pavučina tenké bílé košilky na úzkých ramínkách. A krajkové kalhotky. A nic více. A byly bosy.

Geralt nabídl Fringille rámě, ona jej ochotně objala kolem šíje. Voněla ambrou a růžemi. Její tělo bylo teplé a měkké.

Donesli ženy ke kádi, Geralt Fringillu, Marigold kněžnu, a pomohli jim postavit se dovnitř na štávu pouštějící vinné hrozny. Dav jásal:

„Ho, ho!!!“

Anarietta a Fringilla se postavily naproti sobě a položily si navzájem ruce na ramena, aby snáze udržely rovnováhu v hroznech, do nichž zapadly až nad kolena. Mošt prskal a stříkal. Ženy se otáčely dokola, šlapaly po hroznech

a smály se jako malé děti. Fringilla na zaklínače rozpustile zamrkala.

„Ho, ho!“ křičeli diváci. „Ať nám víno stále chutná!“

Štáva prýštila, kalný mošt bublal a pěnil kolem ženských lýtek.

Šambelán opět zaklepal svou holí o dlažbu. Geralt a Marigold přistoupili ke kádi, aby ženám pomohli ven. Geralt zahlédl, jak do náručí braná Anarietta kousla trubadúra do ucha. Oči se jí nebezpečně leskly. Jemu samotnému se zdálo, že se Fringilliny rty letmo dotkly jeho tváře, ale nemohl by odpřísáhnout, zda náhodou či úmyslně. Mošt omamně voněl a jeho vůně stoupala do hlavy.

Postavil Fringillu na pódium a ovinul ji šarlatovým pláštěm. Černovláska mu silně stiskla ruku.

„Ty starodávné zvyky,“ špitla, „mohou být vzrušující, že?“

„Ano.“

„Děkuji ti, zaklínači.“

„Potěšení je na mé straně.“

„Ne všechno, ujišťuji tě.“

*

„Nalij, Reynarte.“

Společnost u sousedního stolu prováděla další sváteční věštbu – házení dlouhé točenice z oloupané slupky jablka a hádání iniciály budoucího partnera podle tvaru, který slupka zaujme. I když prakticky pokaždé připomínala písmeno „S“, pokusy nebraly konce.

Rytíř nalil.

„Vyšlo najevo,“ rozpomínal se Geralt, „že Milwa se už cítí dobře, i když ještě nosila bandáž kolem hrudi. Avšak seděla v komnatě a odmítala vystrčit nos. Ani za nic si nechtěla obléknout darované ženské šaty. Zdálo se, že se nevyhne společenskému trapasu, ale situaci vyřešil vševědoucí Regis. Citoval tucet precedentů a přemluvil šambelána, aby

lučištníci donesl mužský oděv. Zato Angoulême se s radostí zbavila kalhot, jezdeckých holínek a onucí. Mýdlo, hřeben a sukně z ní učinily pohledné děvče. Marná sláva, horká koupel a čisté prádlo správi náladu každému, tak jsme šli na knížecí audienci opravdu dobře naloženi...“

„Počkej chvíli,“ přerušil ho Reynart a pohybem hlavy ukázal do šenku. „Blíží se k nám kšefty. Ha, to není jedna, ale hned dvě vinice. Náš zákazník Malatesta přivádí svého souseda... A konkurenta. Div divoucí!“

„Ten druhý je kdo?“

„Vinice Pomerol. Odtamtud pochází Côte de Blessure, víno, které zrovna pijeme.“

Malatesta, správce vinice Vermentino, jim zamával rukou a hrnul se k nim. Vedl s sebou muže s černými vlasy a bujnými černými vousy, podobného spíše zbojníkovi než váženému občanu.

„Dovolte, pánové,“ představil Malatesta vousáče. „Pan Alcides Fierabras, správce vinice Pomerol.“

„Přisedněte, prosím.“

„Jen na chvíli. Za panem zaklínačem ohledně netvora z našich sklepů. Z toho, že jste tady, usuzuji, že bestie je skolena. Mýlím se snad?“

„Nemýlíš, je po ní.“

„Smluvená odměna,“ ubezpečil jej Malatesta, „bude vyplacena na tvůj účet u Cianfanelliů nejpozději pozítří. To víš, jsou svátky. Zatím přijmi můj dík, pane zaklínači. Je to prvotřídní sklep: hluboký, prostorný, obrácený k severu, ani příliš suchý, ani vlhký – přesně takový, jaký svědčí vínu. A kvůli té mrše zlořečené se nedal používat. Viděl jsi sám, že jsme část sklepení zazdili, ale ta potvora i tak dokázala někudy prolézt. Ďas ví, odkud se vzala... Nejspíš rovnou z pekla...“

„Jeskyňě ve vulkanických tufech často slouží jako útočiště rozličných monster,“ poučil ho důležitě Reynart. Doprovázel zaklínače už více než měsíc a jako dobrý

posluchač se ledacos naučil. „Jasná věc, kde je tuf, najdeš i netvora.“

„Možná že za to může tuf,“ zašilhal po něm Malatesta, „ať už je to kdokoliv. Ale lidé povídají, že je to proto, že naše sklepy jsou propojeny s hlubokými jeskyněmi a propastmi, které vedou až do nitra země. Takových slují je u nás bezpočet...“

„Pro příklad není třeba chodit daleko,“ ozvala se vousatá vinice Pomerol. „Těž pod našimi sklepy se táhnou celé míle chodeb a nikdo neví, kde končí. Ti, co je chtěli prozkoumat, se nevrátili. Zato se i u nás objevil netvor. A tak jsem chtěl požádat...“

„Tuším,“ kývl zaklínač, „o co chceš požádat. Přijímám. Prozkoumám vaše sklepy. Můj honorář stanovíme podle toho, nač v nich narazím.“

„Nebudeš litovat,“ ujistil ho vousáč. „Ehm, ehm, ehm... Ještě jedna věc...“

„Mluv. Poslouchám.“

„Ten sukkub, jenž po nocích spící muže obtěžuje a nedá jim spát... Ten, co ti ho jasná kněžna nakázala zhubit. Hovořili jsme o tom a... Jářku, podle nás se nemusíš příliš namáhat. Zmora není nijak nebezpečná a nikdo z postižených si vlastně nestěžoval. Žádné trápení s ní není. Navštěvuje chlapy jen občas... A trochu pokouší...“

„Ale jenom plnoleté,“ dodal rychle Malatesta.

„Právě jsem to měl na jazyku, sousede. Jak jsem řekl: nikomu sukkub neškodí. A poslední dobou se ani neobjevil, jako kdyby se tě polekal, pane zaklínači. Proč jej tedy pronásledovat? Vždyť o hotovost nemáš nouzi. Ale kdyby ses neurazil...“

„Mohli byste přispět na jisté konto u Cianfanelliů,“ navrhl s kamennou tváří Geralt. „Na zaklínačský pensijní fond.“

„Dobrý nápad.“

„Slibuji, že sukkubovi nespadne z blondáté hlavičky ani vlásek.“